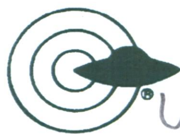
UFO-VISION Nr. 9



Skandinavisk UFO Information

UFO-Vision, nr. 9

Redigering og layout:
Kim Møller Hansen
Redigeringen er afsluttet den 31. december 2006

Oversættelser:
Flemming O. Rasmussen (*-for*) og Kim Møller Hansen (*kmh*)

Ilustrationer:
Hvis intet andet nævnes, er illustrationerne fra SUFOI Picture Library

UFO-Vision udgives af
Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
Postboks 95
6200 Åbenrå
www.ufo.dk

Printed in Denmark, 2007
Trykt hos Micro-Forma, Odense

ISSN 0902-2341
ISBN 978-87-87628-88-4
(ISBN-10: 87-87628-88-0)

DC 13.905

Bøger m.m., som ønskes omtalt i UFO-Vision, bedes sendt direkte til redaktionens adresse:

UFO-Vision
Kim Møller Hansen
Eilekiersvej 14, Benløse
DK-4100 Ringsted

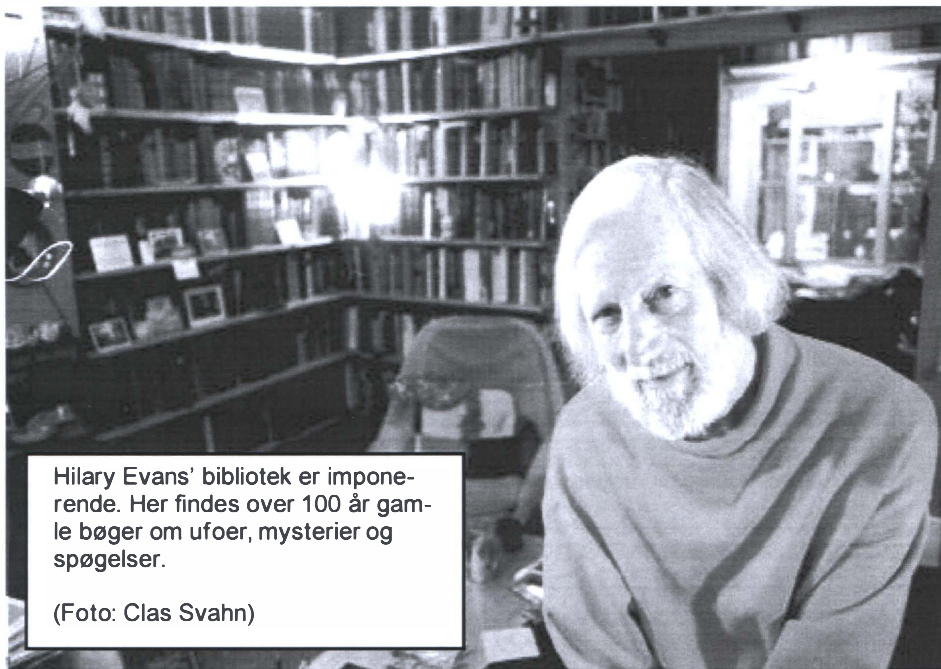
Han søger svaret i vores indre

AF CLAS SVAHN

Vi mødtes i udkanten af London i en stor bygning, som engang var et Medborgerhus. Her findes smukke bøger fra flere århundreder og et par millioner billeder fint ordnet i arkivskabe. Indbundne årgange af Punch, Illustrated London News, L'Illustration og mange andre illustrerede tidsskrifter står i rad og række. Her i Mary Evans Picture Library hersker Hilary Evans, engelsk ufolog og mysterieforsker.

Hilary Evans har skrevet adskillige bøger om ufoer, spøgelser og lignende. For ham har disse fænomener de samme rødder, og han ser en tydelig forbindelse mellem menneskets indre liv og den ydre virkelighed, som vi opfatter den. I sit arbejde kom han til at holde af bøger, noget som en tilfældig besøgende ikke kan undgå at bemærke. I hjemmet ti minutters bilkørsel fra billedarkivet er flere rum fyldt med bøger og tidsskrifter. Mange af dem i udgaver, som er meget svære at få fat på i dag.

"Da jeg var 16, blev jeg sendt på universitetet i Cambridge for at få en uddannelse. Det var første gang, jeg



Hilary Evans' bibliotek er imponerende. Her findes over 100 år gamle bøger om ufoer, mysterier og spøgelser.

(Foto: Clas Svahn)

rejste på egen hånd," fortæller han.

"Jeg fik dog ikke det stipendium, jeg søgte, så jeg brugte i stedet de penge, som mine forældre havde givet mig med, til noget, som jeg vidste, var det bedste at bruge dem på – købe bøger!

Jeg gik ind i en boghandel og købte en masse pocketbøger, og da jeg allerede dengang var en seriøst tænkende ung mand, var det bøger om symfonier, jazzens historie og lignende emner. Og en bog om menneskets personlighed. *Personality of man* hed den. Da jeg åbnede den, mødte jeg en verden, som hverken mine forældre eller lærere havde fortalt mig om. Bogen handlede om det paranormales underlige verden. I dag har alle børn kendskab til hekse, troldkarle og andet magisk, men dengang talte man ikke om sådan noget. Det, som jeg fik at vide fra bogen, var noget, som børn ikke skulle vide noget om."

Søger fænomenets rødder

Sin nyvundne viden brugte den unge Hilary til at søge om medlemskab af det ærværdige Society for Psychical Research, en sammenslutning af distingverede gentlemen med fælles interesse for det paranormale.

"De godtog mig. Jeg var da lykkeligt uvidende om, at de var glade for hvem som helst, der søgte medlemskab. Jeg deltog i møder og fik nye venner og ligesindede, men jeg har aldrig foretaget særlig meget forskning."

I sine bøger søger Hilary Evans efter rødderne til den store og almene interesse for ufoer og flyvende tallerkner, som opstod i 1950'erne. Spørgsmålet om, hvorfor mennesker tror på fremmede rumskibe, og at de har mødt deres besætninger, fascinerer ham. Interessen har sat sine spor i Mary Evans Picture Librarys samlinger af tidlige billeder af insektlignende monstre, rumhelte og fartøjer, ikke meget forskellige fra senere tiders moderskibe og tallerkener, som farvestrålende lyser fra siderne i 1930'ernes amerikanske science fiktion-magasiner.

Men rødderne går dybere end som så. For Hilary Evans er beretningen om Moses' møde med Gud på Sinaibjerget, åbenbaringer af jomfru Maria og Whitley Stribers soveværelsesbesøg fra 1980'erne udelukkende af social karakter. Det er selve mødet og den påvirkning, det fik på personens videre liv, som er det afgørende, og ikke hvad der egentlig var årsagen til oplevelsen.

"Er det netop dette, som er den primære mening med hændelsen – og ikke blot en sekundær sideeffekt?" spørger han retorisk i sin bog *From Other Worlds*.

For Hilary Evans er det tydeligt, at det er den personlige oplevelse, som er det afgørende punkt og ikke nødvendigvis de "objektive" beviser, som ufologerne oftest søger efter. At søge svaret i rumskibe af metal eller besøgende af kød og blod, tror han ikke leder noget som helst sted hen. Man bør i stedet rette søgelyset mod vort eget indre. Og netop det skriver han om i alle sine bøger.

"Jeg har altid ønsket at skrive om dette fænomen, og jeg begyndte med at samle på bøger længe inden, at jeg skrev noget som helst. Jeg kan huske, at jeg købte Adamskis bøger, for jeg troede, at hvis det, der stod i dem var sandt, så ville en førsteudgave af Adamskis *Flying Saucers have Landed* en dag blive en meget værdifuld bog. Og hvis det ikke er sandt, vil førsteud-

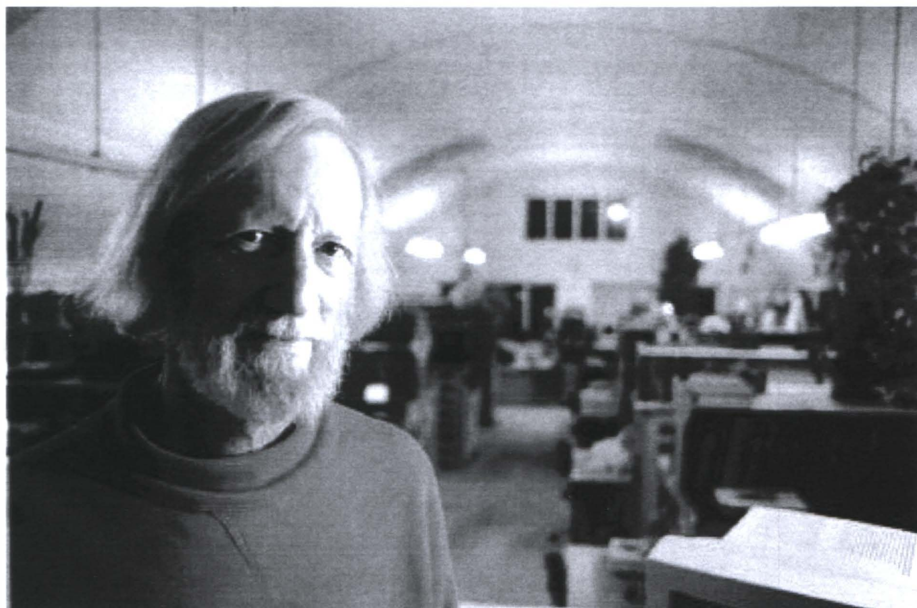
gaven også blive meget værd! Ligegyldigt hvad er det meget interessant. Jeg har stadigvæk bogen.

På det tidspunkt var jeg mere en iagttager af det, som skete inden for ufo-området, end at jeg selv deltog. Det, som virkelig startede min aktive interesse var, da man i begyndelsen af 1980'erne annoncerede, at der ville blive afholdt et symposium i Salzburg i Østrig. Konferencen var forbeholdt indbudte gæster, måske kun omkring 20. Jeg deltog med et indlæg om ufo-bortførelser, et fænomen som lige var begyndt at dukke op. Det var min første offentlige optræden. Jeg opdagede, at det var muligt at træffe mennesker, som var ret skeptiske, men samtidig indså, at der her var noget, som var værd at se nærmere på. Det var mit første møde med mennesker, som havde de samme holdninger og indstilling, som jeg selv havde.

Senere begyndte jeg at skrive, blandt andet til tidsskrifter som *Fortean Times*, og etablerede mig som en 'ikke helt overbevist' og 'ikke helt skeptisk' person. Det er i hvert fald sådan, at jeg håber andre mennesker ser på mig. Det er lykkedes for mig at væ-

Hilary Evans (f. 1929)

Britisk ufolog og forfatter. Født i Shrewsbury og bor nu i Lewishan uden for London. Hilary ejer sammen med sin kone Mary Evans Picture Library (www.maryevans.com), som har specialiseret sig i billeder fra fortiden. Billedarkivet blev grundlagt i 1964. Det har i dag omkring 20 ansatte og rummer flere millioner billeder fordelt på to etager.
(Foto: Clas Svahn)



re på god fod med for eksempel Jerry Clark, noget som ikke er helt let. At opretholde gode kontakter med mennesker, som man ikke deler holdninger med, kan være godt, for bliver man uvenner med dem, får man intet at vide."

Et afgørende punkt for, hvordan Hilary Evans skulle nærme sig ufofænomenet, fandt sted, da redaktøren for tidsskriftet *The Unexplained*, Peter Brookesmith, bad ham køre til Wales for at undersøge en del rapporter om ufoer, der var kommet fra området.

Da Hilary Evans ankom til området, tog han allerede den første aften ud til en af observatørerne – til det sted, hvor en gruppe skoleelever skulle have set en "flyvende tallerken" lande bag skolen.

Noget var galt

"Da jeg så stedet, indså jeg, at noget var helt galt. I sin rapport, havde efterforskeren beskrevet det som et område bag skolen, hvilket det også var. Men, hvad han ikke havde skrevet, var, at området lå i en hesteskoformet dal med bjerge på de tre sider og med huse på toppene. Der måtte altså have været mange mennesker, som under den fire timer lange observation kunne se ned i området, hvor den flyvende tallerken skulle have stået. Der burde være massevis af vidner!

Jeg var meget skeptisk, inden jeg ankom til området, og da jeg så stedet, forstærkedes min mistanke yderligere. Jeg så da også, hvad jeg skulle være skeptisk over for: undersøgerne. Faktum er, at min undersøgelse af hændelsen blev en virkelig øjenåbner for mig.

Fx fandt jeg et meget vigtigt vidne, som, da jeg talte med ham, viste sig ikke at have set noget og i øvrigt var meget skeptisk over for hele historien. Men hans nabo havde set objektet. I rapporten omtales kun de personer, som havde set noget, og ikke dem, som intet havde set. Det virkede som om, efterforskeren ikke brød sig om at banke på hos naboen for at høre, om han havde set noget, der kunne underbygge historien. Det var helt igennem en meget dårlig efterforskning.

Det var min første egentlige undersøgelse, og jeg var der i tre dage, hvor jeg interviewede alle observatørerne. Jeg talte også med en af efterforskerne, en meget charmerende og hyggelig mand, som bød på te og fortalte, at da han nu "havde set lyset", ville han tilintetgøre alt sit ufo-materiale. Han bar det ud bag huset og satte ild til det, og mens han stod og så røgen stige til vejrs, opdagede han, hvordan den formede sig til et stort spørgsmålstegn. Det var djævelen.

Jeg lærte meget om den menneskelige natur på den rejse, og at det første, jeg skulle være mistænkelig overfor, når jeg læste om en hændelse, var efterforskerne."

Usandsynlige historier

Efter dette første møde har Hilary Evans mødt mange efterforskere og interviewet mange observatører. Møderne har lært ham, at mennesket er et komplekst væsen med mulighed for at leve på "to niveauer". Et eksempel er den amerikanske ufo-bortførelsesforsker og kunstner Budd Hopkins.

"Han er en charmerende, intelligent og hyggelig fyr. Men samtidig tror han på sager, som er helt ude i hampen. Noget som intet intelligent menneske kan tro på. Da jeg læste hans bog *Wit-*

nessed om en kvinde, som bliver bortført midt på Manhattan, forsøgte jeg at være objektiv og tage den for det, den er. Mens jeg læste bogen, lavede jeg nogle notater, hvilket jeg ofte gør, når jeg læser en bog. Da jeg havde læst bogen, var jeg nærmest chokeret over, at nogen med hans intellektuelle kapacitet kunne stå inde for en så vanvittig historie.

Inden jeg mødte Budd Hopkins, spurgte jeg mig selv, om han var en fupmager, som kun forsøger at spinde guld på historien, eller om han var en person, som virkelig troede på det, han skrev. Jeg var tilbøjelig til at beskrive ham som en charlatan. Men da jeg mødte ham, opdagede jeg, at han var en helt ærlig person," siger Evans.

Ifølge Hilary Evans ligger problemet på et andet plan. Det drejer sig om ubevidst manipulation og evnen til at leve en slags dobbeltliv.

Samme kritik retter han mod forfatteren Whitley Strieber. I reklamen for hans første bog *Communion* stod der, at han var blevet undersøgt af en psykolog og fundet "helt i balance og normal". En påstand som ikke imponerer Hilary Evans: "Det er nok at læse hans bog for at forstå, at manden ikke er i balance. Han er en meget, meget forstyrret herre."

For Hilary Evans er det tydeligt, at efterforskerne ofte manipulerer med observatørerne, og at de senere forsvarer deres påstande helt ud i det absurde.

Både Budd Hopkins og Whitley Strieber har haft stor indflydelse på ufo-debatten i USA og på, hvordan ufo-fænomenet opleves.

"Det behøver ikke at være specielt skadeligt. Men jeg er stødt på tilfælde, hvor mennesker er døde på grund af deres overbevisning. Man kan altså få et følsomt menneske til at begå mord eller selvmord. Men jeg tror ikke, at det er unikt for ufo-bevægelsen. Enhver guru, som starter en ny religion, sekt eller trossystem er i stand til at påvirke følsomme personer. Så jeg vil ikke klandre Hopkins eller Strieber for det. Men jeg vil anklage dem for at være intellektuelt uhæderlige."

Penge er ikke involveret

"Lad mig fortælle en historie. Den er ganske vist banal, men den betyder meget for mig. En dag kom en mand ind i vores billedarkiv og bad om at se, hvilke billeder vi havde af ufoer. Han kom fra New Zealand og var på rejse rundt i verden. Vi kendte ikke hinanden. Nå, han var en hyggelig mand, og vi kom til at diskutere ufoer, mens vi drak en kop kaffe.

'Ved du, at jeg engang fotograferede en ufo?' sagde manden pludseligt og begyndte at fortælle, hvordan det gik til. Efter nogen tid stak han hånden i lommen og trak en kopi af billedet frem. Jeg købte det af ham for et ubetydeligt beløb. Det var helt klart, at han ikke tjente penge på sin historie. Jeg betalte ham jo så lidt, og han kom med sin beretning på en meget troværdig måde. Men problemet var, at jeg genkendte billedet og fandt det i et tidsskrift, da jeg forsøgte at identificere det. Det havde været offentliggjort i USA mange år, før manden viste mig det.

På en eller anden måde var det lykkedes for manden at få fat i et farvefoto, for billedet i tidsskriftet var i sort/hvid med oplysninger om beretningen, dato, tid og alle detaljer. Hvad var det,

der skete? spurgte jeg mig selv. Min konklusion var, at mandens ene halvdel virkelig troede, at han selv havde taget billedet, mens han underbevidsthed, som vidste, at det ikke var sandt, forholdt sig tavs, fordi beretningen gjorde manden lykkelig.

Jeg tror, at alle disse mennesker, Hopkins og Strieber inklusive, fungerer på samme måde som denne mand. De lever på to niveauer."

Gammel tanke om besøg

Hilary Evans mener ikke, er dette er noget nyt for vores tid. Beretningerne har jo altid været der lige som dem, der fortæller dem. Men beretningerne har fået større gennemslagskraft. Informationerne spredes hurtigere gennem internettet – men også gennem bøger.

"Tænk på, at en bog som *Communion* blev en bestseller. Det var ikke sket for 100 år siden. Tanken om besøg udefra har altid ligget i menneskets underbevidsthed. Noget som kunne ske når som helst," mener Hilary Evans.

"Men det er blevet mere virkeligt i takt med vores egen udforskning af rummet. Man kan sige, at siden ballonen blev opfundet, er denne tanke bliver mere og mere konkret. Når mennesket selv kunne bevæge sig gennem luften, blev tanken om, at andre også kunne gøre det, mere troværdig. Med tiden kunne man finde fantasihistorier i populære tidsskrifter, hvor disse tanker var fremtrædende. De fandt helt enkelt fodfæste i almindelige menneskers tankeverden og var ikke bare noget, som akademikere beskæftigede sig med.

Bladrer man i *Strand Magazine* eller et andet tidsskrift fra 1890'erne, så er de fulde af fantasihistorier, underlige beretninger, men alligevel tankevækkende. Efter Første Verdenskrig var der en helt eksplosion i udgivelser af science-fiction tidsskrifter og alle disse underlige amerikanske billigmagaziner. De var så fulde af ideer! Her ser man råmaterialet til det kommende ufo-hysteri.

Det er jo let at være skeptisk, når et menneske siger, at det har set jomfru Maria, og det er let at være skeptisk over for historien om Linda Napolitano, som bliver bortført af ikke-jordiske på Manhattan. Men når man hører om disse masseobserva-tioner af luftskibe med i hundredvis eller tusindvis af vidner, som ikke har noget at tjene på beretningerne og virkelig tror, at de har set et spøgelsesluftskib, må man stille sig selv spørgsmålet: Hvad foregår det egentlig? For jeg tror ikke, at der hersker den mindste tvivl om, at de der luftskibe aldrig var der. Alligevel får vi detaljerede beskrivelser af forbløffende observationer. Alle troværdige."

Ifølge Hilary Evans er det vigtigt ikke at betragte ufo-fænomenet som en isoleret foreteelse. Man må sammenligne det med åbenbaringer, visioner, rapporter om spøgelser og tilfælde, hvor mennesker har set væsner af en eller anden slags.

"De fremstår som virkelige og er alle en manifestation af en og samme sag," siger han. "Min konklusion er, at spøgelser findes. At tro noget andet kræver, at man lukker øjnene for de beviser, der findes. Men, hvad man mener med, at spøgelser findes, er en anden sag. Jeg tror, at svaret skal findes dybt inde i menneskets egen psyke."

Der findes mange hændelser, som er svære at forklare, og de får Hilary Evans til at spekulere over, hvad der ligger bag oplevelserne. Som eksempel

bruger han beretningen om en mand, som arbejdede i en kirke og som døde. Under højmessen ugen efter blev han set af tre uafhængige vidner fra tre forskellige vinkler på den plads i kirken, hvor han plejede at stå.

"Hvordan er det muligt, at disse tre har hallucinationer om det samme på samme tid? Noget må have fået dem til at se manden. Måske var det den døde, der udløste denne oplevelse. Men var han der i virkeligheden? Det er ikke helt sikkert. Jeg tror egentlig ikke på det overnaturlige, men jeg tror, at der kan ske ting og sager, som vi i dag ikke kan forklare."

To store forhindringer

Hvad anser han for det sværeste at arbejde med, når det drejer sig om paranormale fænomener og ufo-rapporter?

"Det vanskeligste problem er, hvad fænomenet egentlig er. Men inden vi kommer frem til det spørgsmål, så skal vi over to forhindringer. Den første er normalt efterforskeren. Denne hindring er ikke altid så let, har vi set. Så har du observatørerne. Hvem er egentlig disse mennesker?

Engang mødte jeg en dame i Canada. Hun fortalte mig, at hun mødte ikke-jordiske hver aften. De kom ind i hendes køkken og fortalte, hvad de havde lavet om dagen. De havde arbejdet for den mexikanske regering med at frembringe et lægemiddel mod cancer. Kvinden var velklædt, intelligent, hyggelig og kunne gå i forretninger for at købe mad og køre i bil og alt muligt andet, som almindelige mennesker gør. Hvad hun ikke kunne, var at fortælle en troværdig historie.

Hvad er det, der får mennesker til at acceptere disse fantasier og gøre dem til en del af deres liv? For mig er det det største problem, når det drejer sig om det paranormale."

Psykodramaer

For Hilary Evans står det klart, at vores egen underbevidsthed er i stand til at skabe psykodramaer, hvis formål er at give den person, det drejer sig om, en mulighed for at kontrollere sit eget liv. For dem, der erkender, at det drejer sig om en indre virkelighed, kan der komme noget godt ud af disse oplevelser. For andre kan de skabe store problemer.

En del af de signaler, som udløser disse oplevelser, kommer inde fra os selv, mens andre kommer udefra. Som eksempel på det sidste nævner Hilary Evans rapporter om stedbundne spøgelser, som dukker op et ganske bestemt sted for forskellige mennesker under forskellige omstændigheder og over længere tid – måske flere år.

"Så vidt jeg forstår, må det i de tilfælde dreje sig om noget, som rent objektivt virkelig er der... Men i hvilken form?"

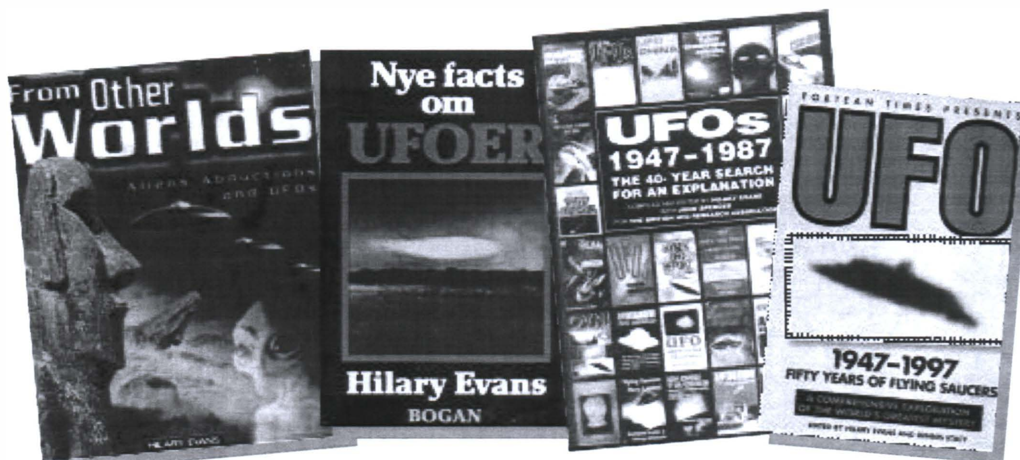
Som en hjælp i sin jagt på svarene har Hilary Evans sit og hustruen Marys fantastiske billedarkiv. Et arkiv, som siden 1964 er vokset frem af parrets egen interesse for det usædvanlige, det usandsynlige og det ukendte. De penge, som de får ind ved salget til aviser, magasiner og bøger, anvendes til at købe flere gamle bøger og billeder. Og de køber kun det, de synes om.

"Jeg tror, at der findes noget at afsløre i alt dette. Der sker noget, som vi ikke har svaret på lige nu. Jeg tror ikke, at det drejer sig om flyvende tallerkner fra det ydre rum, men noget er der, og det er værd at undersøge," siger Hilary

Evans, inden vi skilles.

"Vi står over for et fænomen, som rummer informationer, der kan betyde et gennembrud for det, vi forstår som den menneskelige personlighed. Det er det, der er udfordringen."

KILDE:
UFO-Aktuellt nr. 1, 2002/ *-for*



Hilary Evans er en af de mest fremtrædende fortalere for en psykosocial forklaringsmodel på ufo-fænomenerne og har blandt andet skrevet:

- *UFOs, the Greatest Mystery* (1979)
- *The Evidence for UFOs* (1983) (dansk udgave: *Nye facts om UFOer* ,Bogan 1986)
- *Visions, Apparitions, Alien Visitors* (1984)
- *Gods, Spirits, Cosmic Guardians* (1987)
- *Alternate States* (1989)
- *Almanac of the Uncanny* (1995)
- *From other worlds: The truth behind aliens abductions, UFOs and the paranormal* (1998)
- Sammen med John Spencer redaktør på bøgerne *UFOs 1947-1987* (1988) og *Phenomenon* (1988), i samarbejde med Dennis Stacy *UFOs 1947-1997* (1998) og endelig forfatter til *Panic Attacks: Media Manipulation And Mass Delusion* (2004) sammen med Robert E. Bartholomew (se også side 11-19).

Når panikken tager magten

Af Robert E. Bartholomew og Hilary Evans

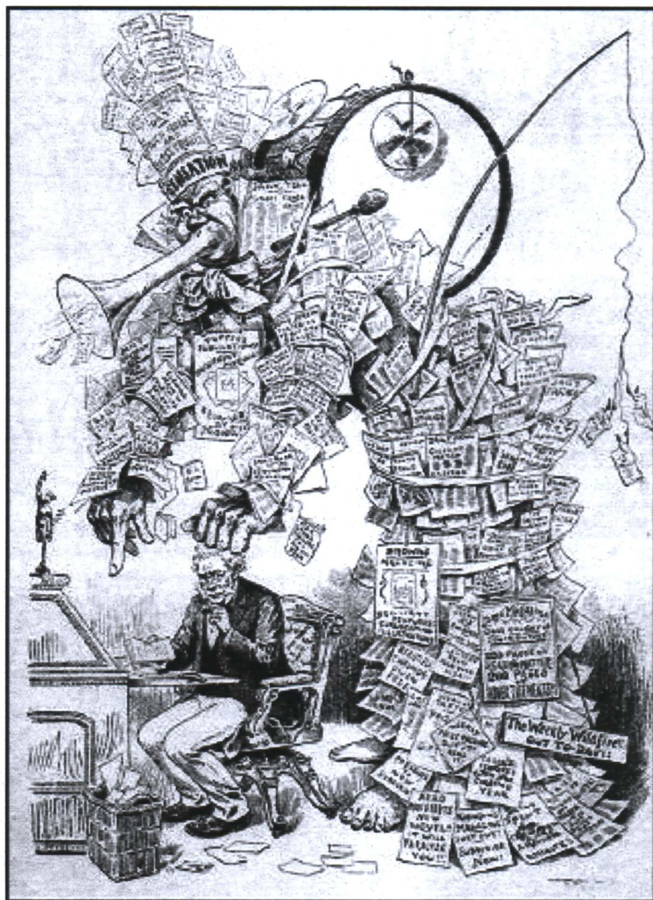
Massemedier – aviser, tidsskrifter, bøger, radio, tv, internet – har uden tvivl haft en stor indvirkning på de positive ændringer i samfundet. I vores informationstidsalder er vi dagligt afhængige af massemedierne: politiske og økonomiske nyheder, hvad der sker i udlandet, naturkatastrofer, vejr- og trafikrapporter, valutaoplysninger og aktiekurser, sportsresultater, trafikulykker og nekrologer. Men blandt alt det gode er der dog også noget dårligt. Vi har nået et punkt, hvor vi i den grad er så afhængige af medierne, at vi må se i øjnene, at vi er mere modtagelige end nogensinde for massebedrag. Aldrig tidligere har så mange været så belæste, så veluddannede og haft adgang til så megen information. Aldrig før er så megen information blevet kontrolleret af så få, og aldrig tidligere er informationerne nået så hurtigt frem til så mange. Og risikoen for massemanipulation har aldrig væres så stor, som den er nu.

Vi bor helt sikkert i en global landsby. Det gælder især for den fremherskende trend for aviser, radio og tv, hvor den samme artikel eller det samme program kan læses, ses eller høres af hundrede af millioner mennesker. Problemet er, at medierne ikke kort og godt rapporterer, men filtrerer, fortolker og kommer med egne synspunkter. Nogle gange er "spinnet" velovervejet og politisk såsom *Fox TV News Channels* konservative observans, mens den ellers omtaler sig selv som "reel og uafhængig". Dette er ikke mindre end et hult reklameslogan. Andre gange er holdningerne i reportagerne mere diskrete og afspejler ubevidst kernen i kulturelle værdier og tro, såsom forudsigelige la-la krigsberetninger, hvor enhver på "vores side" er helte, mens dem på "den anden side" er omtalt som uvidende, vildledte onde. Medierne må i en vis udstrækning afspejle samfundets grundholdninger og visse følelsesmæssige spørgsmål, ellers mister de deres publikum og dermed deres annoncører. Uanset hvad bliver sandheden det første offer. Der er ingen uvildighed. Selv om vi bliver præsenteret for en illusion om uvildighed.

Bogen *Panic Attacks* ser nærmere på de tilfælde, hvor mediernes bedrag og manipulation er både åbenlys og skjult. Hvert eksempel kaster lys over vores sårbarhed i vores tro på myter og andet sludder, som i dagligdagen fremstår, som om de er virkelige. Vi kan lære af fortidens fejltagelser og ikke falde tilbage til selvtilfredshed eller tro på det, vi læser, ser og hører, og stille spørgsmål og gøre indsigelser mod alle påstande. Vi kan lære at træde ud af rotteræset og se det hele i en større helhed. Historien er et uvurderligt værktøj, når det drejer sig om at undersøge disse hændelser og tage afstand fra de følelsesmæssige indtryk, hvilket giver

en meget bedre indsigt.

I bogens første kapitel ser vi på skandalejournalistikkens fødsel. I dag ser vi ofte prangende overskrifter med celebre skandaler, og den slags chokerende nyheder kan føres tilbage til sommeren 1835, da en serie artikler dukkede op i en avis i New York City. Historierne i *Sun* udløste en verdensomspændende sensation. De var skrevet af journalisten Richard Adams Locke og *Sun*-udgiveren Benjamin Day. Avisen påstod, at den britiske astronom Sir John Herschel havde fremstillet verdens stærkeste teleskop i et sydafrikansk observatorium og derfor kunne se levende væsner på Månen. Hvorfor fik det "Store Månefupnummer" så stor succes og gjorde *Sun* til verdens bedst sælgende avis? Hvorfor lod så mange videnskabsmænd sig narre? Hvorfor kunne folk tro på tåbelige beskrivelser af bævermennesker og flagermus-mænd? Hvordan lykkedes det for Locke at få så mange rivaliserende aviser til at hoppe på historien og trykke den som deres egen? Hvorfor holdt Edgar Allen Poe inde med at skrive sin bog om Hans Pfaall, da han læste de falske beretninger? Hvorfor lo Herschel, da han hørte om fupnummeret – for derefter at blive



Tegning fra 1890'erne i det amerikanske satiriske blad "Puck". I de hundrede år, som er gået siden, er intet ændret: Den europæiske frygt for forurenede Coca-Cola produkter og den frygtede kogalskab fik hele tiden ny næring af sensationspressen.

fornærmet?

I kapitel to omtaler vi panikken knyttet til Halleys Komet. I maj 1910 blev mange mennesker rædselsslagne, da der dukkede en sensationel artikel op på forsiden af *New York Times.* Den alarmerende artikel advarede om en mulig udslettelse af alt liv, når dele fra halen på Halleys Komet passerede gennem Jordens atmosfære om natten den 18. maj. En serie af mulige begivenheder sammen med avisens sensationsskabende skriverier skabte panikken. Den forholdsvis nye opdagelse af dødelige cyanogene gasser i halen og den nyhed, at halen ville følge en usædvanlig kurs, skabte en verdensomspændende frygt. Mange aviser og tidsskrifter over hele USA og Europa skrev om et muligt dommedagsscenario. Da det omtalte tidspunkt indtraf, gik folk endda så vidt, at de stoppede klude i dørsprækker og lignende, mens dygtige forretningsfolk udnyttede situationen og solgte masker og "kometpiller", som kunne modvirke gassens farlige virkning. Nogle forseglede endda deres hjem og blev indendørs med iltflasker og ventede til ud på natten. Mange arbejdere i det sydlige USA nægtede at arbejde og forlod deres job og valgte i stedet at tilbringe hele natten i kirker med natgudstjeneste, da de troede, at verdens ende var nært forestående. Andre slog sig løs og festede hele natten i såkaldte kometfester. De samme scenarier kunne ses over hele kloden. Da efterretningerne om Kong Edward VII's død nåede Bermuda, mente nogle af indbyggerne, at kometen blev rød. Mange havnearbejdere "faldt ned på deres knæ og begyndte at bede. De troede, at det var verdens ende og nægtede derfor at arbejde". Arbejderne var sikre på, at observationen var et varsel om, at der ville udbryde krig i den nye



konge, Georges, regeringstid. De var også overbeviste om, at en alvorlig katastrofe ville ramme Jorden. I San Juan, Puerto Rico gik mange mennesker gennem gaderne med levende lys, mens de sang religiøse sange.

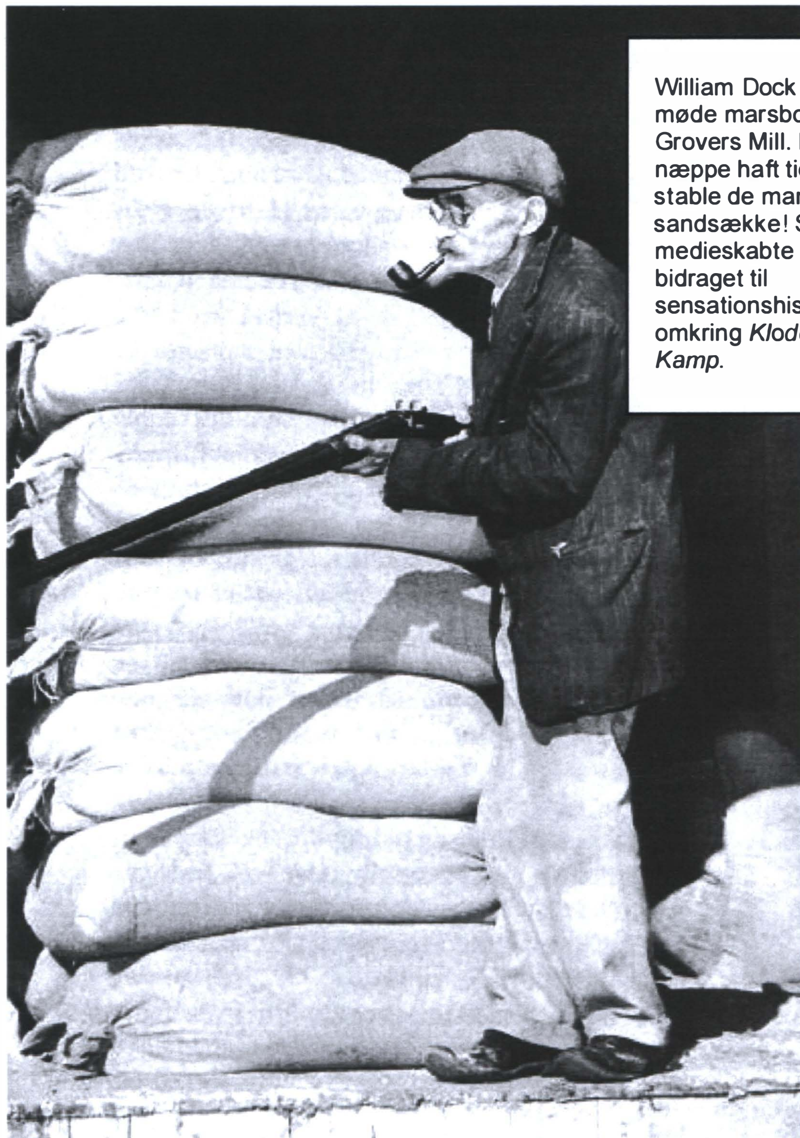
I 1997 var der et lignende mediefremkaldt skrækscenarie på grund af en anden komet: Hale-Bopp fik skylden for over tre dusin dødsfald, da den californiske "Heavens Gate"-kult begik masseselvmord. Da man havde gennemgået de noter, som medlemmerne efterlod sig, stod det klart, at de var overbeviste om, at de ved at begå selvmord ville blive taget om bord i et rumskib, som befandt sig bag kometen. Bøger, tidsskrifter og dokumentarudsendelser, som talte for ufoernes eksistens, samt diskussion af komet-rumskibs-teorien i et populært amerikansk radio talkshow, udløste tilsammen tragedien.

Kapitel tre handler om den berygtede invasion fra Mars Allehelgensaften 1938, da over en million mennesker blev skærmt fra sans og samling efter at have lyttet til et realistisk radiodrama produceret af Orson Welles' CBS Mercury Theatre. Radiodramaet var baseret på bogen *Klodernes Kamp* og gav nationen en meget tydelig påmindelse om, hvor megen magt medierne egentlig har. Historien rejser forskellige spørgsmål: Hvorfor foretog Federal Communications Commission sig ikke noget over for Welles, CBS eller Mercury Theatre? Hvorfor overdrev avisernes redaktører med fuldt overlæg radioudsendelsens påvirkning? Hvorfor virkede radiodramaet så virkelighedstro? Hvorfor gik manuskriptet gennem CBS's censorer uden påtegninger? Hvordan kunne Welles på en så genial måde "lokke" lytterne til programmet? Hvordan kunne lytternes hjerne vildlede dem, så de troede, at tingene skete som beskrevet i radioen – ting der ikke var virkelige? Hvordan kunne hændelser i Europa give stykket mere troværdighed? Hvorfor er vi bestemt til at have en lignende frygt for fremtiden? Hvad var reaktionen nær ground zero – Grovers Mill, New Jersey – marsboernes rapporterede nedstyrtningssted? Hvorfor kom dette svindelnummer til at forfølge Welles under angrebet på Pearl Harbor i 1941?

I kapitel fire analyserer vi seks andre paniksituationer udløst af radioprogrammer, som var omarbejdede versioner af manuskriptet til *Klodernes Kamp*. Hvad har disse manuskripter til fælles? Hvorfor havde de så stor succes? Hvorfor bliver den slags ved med at ske? I 1944 løb panikslagne mennesker i dele af Chile ud på gaderne. Andre gemte sig i deres hjem efter at have hørt en lokal version af Welles' drama. I en provins blev militæret udkommanderet for at bekæmpe invasionen fra Mars. Fem år senere fandt en lignende episode sted i Ecuador med en epidemi til følge. De realistiske radioudsendelser indeholdt også navngivne ledere, journalister, levende øjenvidneberetninger og eksisterende navne på lokale steder. I Quito udbrød der optøjer. En ophidset folkemængde med fakler stormede bygningen, der husede den radiostation, som udsendte dramaet, og dræbte adskillige ansatte deriblandt dets bagmand.

Regionale omarbejdelser af Orson Welles' skuespil har udløst skrækscenarier i USA. I 1968 i Buffalo, New York, skabte et radiodrama på radiostationen WKBW udbredt angst. Selv

en hurtig mobilisering af den canadiske nationalgarde blev iværksat. Tre år senere, efter en udsendelse på WPRO i Providence, Rhode Island, forårsagede indbyggerne en telefonstorm hos det lokale politi efter at have hørt, at et meteor var faldet ned nær Jamestown, Rhode Island, efterfulgt af en invasion af marsboere. Hændelsen var så alvorlig, at Federal Communications Commission (FCC) gav radiostationen en irettesættelse og fik loven om den slags radioprogrammer skærpet. Den seneste *Klodernes Kamp*-panik fandt sted den 30. oktober 1998 i det nordlige Portugal. I et nyhedsprogram på Radio An-



William Dock klar til at møde marsboerne nær Grovers Mill. Dock har næppe haft tid til selv at stable de mange sandsække! Sådanne medieskabte fotos har bidraget til sensationshistorierne omkring *Klodernes Kamp*.

tena 3 oplyste man, at marsboere var på vej mod hovedstaden Lissabon, hvilket gjorde hundredvis panikslagne.

I kapitel fem fokuserer vi på fire medieskabte fupnumre med virkelige eller opfundne væsner, og hvorfor de lykkedes. "Central Park Zoo"-svindelen i 1874 blev udført af *New York Herald* og resulterede i, at mange indbyggere nægtede at gå på arbejde eller forlade deres boliger af frygt for at blive spist af glubske dyr, som formodentlig gik frit omkring i byen. Hvad gjorde historien så sandsynlig for indbyggerne i New York City? Hvad var forfatterens motiver? Hvorfor bifaldt nogle dyrevenner denne angst?

I sommeren 1899 skrev James McElhone fra *Washington Post* uforvarende om en epidemi af "kyssende biller", der stak folk i hele landet. McElhone skrev fejlagtigt om, hvad han troede, var en kommende plage af "kyssende biller" i Washington, DC, området. Man sagde, at billerne stak folk på læberne, mens de sov. "Sårene" var alvorlige og gav angiveligt store hævelser. Historien blev hurtigt fanget af andre aviser og spredt over hele landet, så nervøse borgere skyndte sig til lægen for at blive behandlet for det, de troede var meget farlige insektstik. Insektforskere undersøgte "kyssende biller" indsamlet af såkaldte ofre og identificerede dem som forskellige almindelige insekter – kakerlakker, stuefluer, bier, myg, men ikke en eneste "kyssende bille"! Hvad er parallellerne til middelalderens hysteriske episoder forårsaget af taranteller, hvor småbønder og landarbejdere i det sydlige Italien dansede ukontrolleret rundt efter angiveligt at være bidt af en taranteledderkop?

Allehelgensnat 1992 udsendte BBC et falsk "live"-dokumentar-program, hvor man under udsendelsen skabte et ondskabsfuldt spøgelse ved navn "Pipes". Programmet skræmte mange seere i Storbritannien og fik skyld for tilfælde af posttraumatiske stresssymptomer blandt børn og mindst ét selvmord. Hvorfor havde programmets vært, Michael Parkinson, ingen anger, ja, han var endda trodsig over for kritikken?

"Texas Regnorm"-nummeret fandt sted i 1993, da *Morning Times* i Laredo bragte en beretning om en gigantisk 135 kg stor regnorm, som antagelig befandt sig på hovedvej 35. Mange indbyggere troede på historien og samledes ved stedet på trods af påstande om, at den var omkring 25 m lang! Hvordan kunne så mange mennesker tro på en så absurd påstand? Hvorfor var det sydlige Texas et af de få steder i USA, hvor man kunne tro på historien?

Kapitel seks i *Panic Attacks* undersøger to hændelser i 1990'erne, som rystede den europæiske tillid: Masseforgiftning af næsten tusind mennesker af forurenede Coca-Cola produkter, og en tro på, at den frygtede kogalskab blev overført til mennesker via smittet oksekød. Begge frygt-scenarier var ubegrundede. Mediernes sensationshunger udsatte europæerne for en unødvendig frygt, som var blæst ud af alle proportioner.

I kapitel syv ser vi på mediernes rolle i skabelsen af to forskellige heksejagter, der fandt sted med hundrede af års mellemrum. Det middelalderlige Europas barbariske hekseafbrændinger og hekseprocesserne i Salem i 1692 ser ud som fjern oldtidshistorie. Den stærke kontrast mellem vore dages moder-

ne, sofistikerede og tolerante samfund kunne absolut ikke være større. Vore dages overlegne uddannelses- og juridiske systemer skulle gøre os immune over for enhver form for den slags grusomheder og uretfærdighed. Dog begyndte en heksejagt af en lignende størrelse at udvikle sig i USA i slutningen af 1970'erne og blev først bragt til ophør i begyndelsen af 1990'erne. En "epidemi" af sexmisbrug af børn spredte sig over USA, udløst af en ny modedille i psykoterapien, hvor man søgte efter "glemte erindringer". Snart forsøgte overivrige terapeuter at forklare årsagen til forskellige problemer og sygdomme udløst af misbrug i barndommen. Det havde ingen betydning, at patienterne ikke havde den ringeste erindring om sådanne forbrydelser. Uklare fornemmelser og svage antydninger var tilstrækkeligt til at retfærdiggøre brugen af tvivlsomme teknikker for at afdække "sandheden": regressionshypnose, drømmetydning, dagbøger og forestillingsbilleder. På grundlag af sådanne subjektive beviser blev mange tusinde sat i fængsel. Deres omdømme var for altid ødelagt, og de var jaget resten af deres liv på grund af disse afskyelige beskyldninger. De kunne lige så godt have fået ordene "sexforbryder" brændt i panden. Dette kapitel sammenligner bogen *The Courage to Heal* (som spillede en afgørende rolle i støtten til "glemte erindringer"-bevægelsen) med den berygtede *Malleus Maleficarums,* der mere end nogen anden bog i historien var ansvarlig for at sende hekse i døden.

I kapitel otte er der flere eksempler på, hvordan kemisk og biologisk terrorisme kan virke skræmmende. I hvert tilfælde spillede massemedierne en vigtig rolle ved enten at skabe frygt eller sprede den, hvad enten den var indbildt eller stærkt overdrevet. Den slags skræmmebilleder er ikke nye. Vi begynder i 1630 med "Byldepest-frygten" i Milano, Italien, som blev støttet i skrift og tale af offentlige proklamationer. Denne episode efterfølges af sagen om den "gale gasser" fra Mattoon, Illinois, under Anden Verdenskrig, med rapporter om en forrykt gasser, der sprøjter et skadeligt kemikalie ind i folks boliger. Mange "ofre" fortalte, at de blev syge. Nogle fik endda et kort glimt af den indbildte gasser. De et dusin rapporterede angreb og relaterede sygdomme over en periode på 14 dage var skabt af den lokale avis *Mattoon Daily Journal-Gazette.* Andre aviser i Illinois fulgte hurtigt efter, og i løbet af få dage kunne hele nationen læse om gasserens bedrifter, indtil myndighederne blandede sig og fik svindelsagen

MALLEVS
MALEFICARVM,
MALEFICAS ET EARVM
hæresim frameâ conterens,
EX VARIIS AVCTORIBVS COMPILATVS,
& in quatuor Tomos iustè distributus,
TOMVS PRIMVS.
LVGDVNI,
Sumptibus CLAVDII BOVRGEAT, sub signo Mercurij Galli.
M. DC. LXIX.
CVM PRIVILEGIO REGIS.

stoppet.

I 1983 var der rapporter om en mystisk sygdom blandt et relativt lille antal arabiske studerende på en skole i de israelsk-besatte områder. Grundløse presserapporter begyndte at dukke op. De handlede om, at nogle piger var blevet forgiftet af jøder, hvilket udløste en bølge af rapporter om psykosomatiske sygdomme blandt omkring tusinde arabiske studerende i skoler over hele Vestbredden.

Angrebet på USA den 11. september 2001 og den efterfølgende medieforventning og overdrivelse af truslen for umiddelbart forestående angreb med kemiske eller biologiske våben startede en meget hysterisk bølge af rapporter om sygdomme lige fra "miltbrand hoste" til "Bin Laden kløe". Undersøgelser af disse tilfælde kan hjælpe os til bedre at tackle en fremtidig terrorfrygt, hvilket synes uundgåeligt, set i lyset af den amerikanske sociale paranoia her i begyndelsen af det 21. århundrede.

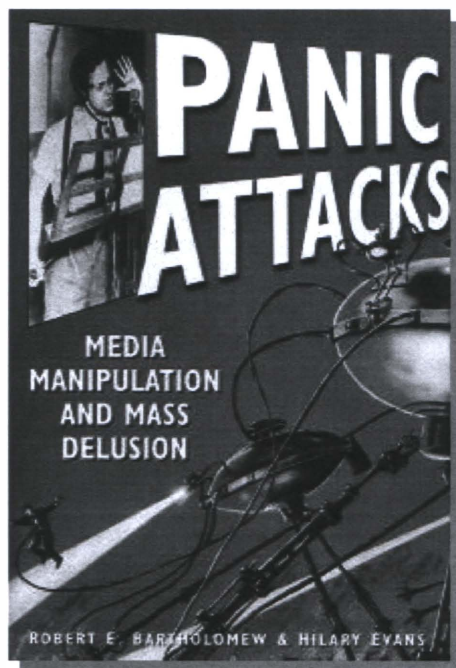
Bogens kapitel ni ser på mediernes medansvar for at fremme myter og stereotype opfattelser af evnen og forstanden blandt "primitive" folkeslag, som er skildret som et naivt sammenhængende hele i to ekstremer: irrationelle indfødte eller "ædle vilde". Kapitlets første del omtaler præsident Johnson-kulten i 1960'erne. I februar 1963 hørte verden for første gang om en lille, bizar gruppe indfødte på den lille ø New Hanover i det sydlige Stillehavet. Vi blev foranlediget til at tro, at mange af indbyggerne, efter at have hørt om amerikanernes velstand og styrke, holdt op med at betale skat og begyndte at indsamle penge for at "købe" daværende præsident Lyndon Johnson – leder af dette store folk – i håbet om, at han ville bruge pengene og flyve til deres ø og lede dem til velstand. Medierne omtalte de indfødte som "Johnson-kulten", som bestod af forvirrede og irrationelle, uvidende nåsåh'ere, uduelige når det drejede sig om selv den simpleste brug af logik og fornuftsslutninger. Dog kunne en nærmere undersøgelse af disse hændelser baseret på et interview af den antropolog, som levede blandt dem, afsløre kulten som en raffineret skatteprotestbevægelse, der ikke havde til hensigt at "købe" Johnson. De indfødte havde en lang historisk tradition for at bruge skuespil og bluff som en måde at forhandle på. Kultens virkelige hensigt var at forvirre deres upopulære australske herskere – forvirre dem til en bedre handelsaftale for deres ø, hvilket de var blevet nægtet i flere år. De australske myndigheder afviste at give uafhængige journalister eller antropologer adgang til øen af frygt for, at de ville opdage sandheden. I stedet bragte medierne rapporter om de forvirrede indfødtes mærkelige kult. De vestlige medier efterplaprede blot den historie, som australierne ønskede, verden skulle tro. Johnson-kulten fortsætter med at tage skraldet for vestens vittigheder helt op til den dag i dag.

Anden del af kapitel ni handler om en anden medieskabt myte. I 1971 indløb der rapporter om en stenalderstamme opdaget i Filippinerne. På trods af begrænset adgang og masser af røde "advarselslamper" antog medierne beretningen som sand og omtalte den i spalterne som fakta. Medierne forelskede sig i disse Tasaday, der blev omtalt som om, de levede i et bibelsk paradis – "ædle vilde", som end ikke havde et ord for krig og levede fysisk

og moralsk adskilt fra resten af verden. Deres billeder prydede siderne i *Time* og *US News & World Report* og forsiden på *National Geographic.* Der var kun ét problem – det var et svindelnummer udført af Ferdinand Marcos' regime. Hvordan blev så mange mennesker taget ved næsen så længe? Der var hentydninger og fingerpeg overalt, men journalisterne, som var overvældede ved at være en del af en så stor opdagelse, kunne ikke se de meget tydelige signaler.

Viden og vågenhed er meget vigtige våben i kampen mod fremtidige medieskabte bedrag. Der er meget, der tyder på, at vi i det 21. århundrede fortsat vil få mere tillid til massemedierne. Med denne afhængighed følger ansvarlighed til indgående at forstå disse medier og deres potentiale på både godt og ondt. For at udnytte vores muligheder fuldt ud må vi lære af fortidens fejltagelser. *Panic Attacks* kan starte denne læreproces.

KILDE:
Indledningen til *Panic Attacks* oversat af *-for & kmh*



Robert E. Bartholomew og Hilary Evans: *Panic Attacks. Media Manipulation And Mass Delusion*, Sutton Publishing 2004.
222 sider, illustreret og indbundet.
Pris: 20,00 £
Bestilles på: www.amazon.co.uk

Illustrationerne i denne artikel er fra den underholdende og velskrevne *Panic Attacks* – der som billedkilde opgiver Mary Evans Picture Library.
(www.maryevans.com)

Et anderledes værk om ufoer

AF PEDER SCHULTZ

Hvis man er overbevist om, at det amerikanske luftvåben skjuler havarerede rumskibe i hemmelige underjordiske baser, så er *UFOs – A Century of Sightings* næppe den rette bog for én. Michael D. Hall mener nemlig, at deklassificerede dokumenter fra det amerikanske luftvåben er den bedste kilde til troværdig information om ufoer. Resultatet heraf er et lidt anderledes værk om ufoer.

Michael D. Hall lader ufologien begynde i 1896 med de såkaldte spøgelsesluftskibe. Gennemgangen af disse tidlige observationer optager dog kun ringe plads og er hovedsageligt baseret på avisartikler fra denne periode. Hovedvægten i *UFOs – A Century of Sightings* ligger på perioden 1947 til 1969. Året 1947 var både året for Kenneth Arnolds berømte observation, og året hvor flyvevåbnet for første gang iværksatte et egentligt studie af ufofænomenet. Året 1969 var det år, hvor Project Blue Book blev afviklet. Dette afspejler, at Michael D. Halls research hovedsageligt bygger på dokumenter fra de mange militære kommissioner, der ledte frem til Project Blue Book, og fra selve Project Blue Book.

Bogen går meget i dybden omkring de personer, der var involveret i Project Blue Book, og gennemgår detaljeret deres skiftende holdninger til ufo-fænomenet og deres kontroverser med de andre personer, der var involveret i projektet. I den henseende bliver *UFOs – A Century of Sightings* lige så meget en sociologisk afhandling, som en bog om ufo-observationer. Midtersektionen bliver til en historie om, hvordan en gruppe forskere forholder sig til hinanden under forsøget på at opklare et ukendt fænomen, og om hvordan forudfattede meninger hos konservative forskere støder sammen med nye tolkninger hos mere åbne forskere.

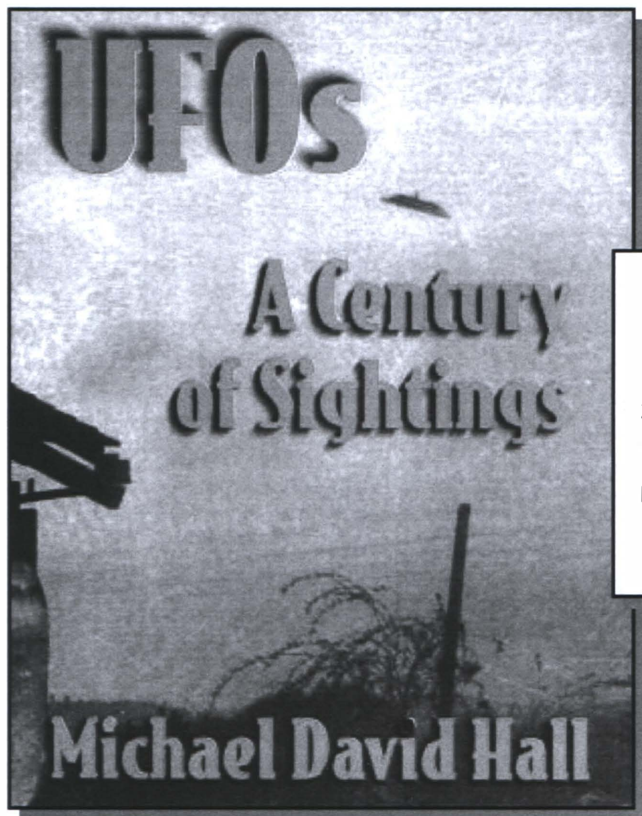
At Michael D. Hall vælger at støtte sig så meget til luftvåbnets arkiver afspejles også i de case stories, som han gennemgår. Da de fleste af dem er taget fra Project Blue Book, er langt de fleste af dem også fra USA – og der bliver kun plads til nogle få case stories fra andre lande. Tydeligvis anser Michael D. Hall også piloter som værende de bedste øjenvidner i ufo-observationer, eftersom observationer gjort af piloter udgør en procentvis høj del af de case stories, som Hall har valgt. Denne afgrænsning kan dog retfærdiggøres ved, at alle case stories i bogen er særdeles veldokumenterede. Bogen rummer over 500 litteraturhenvisninger, hvoraf en stor del er til "Project Blue Book files".

Der er dog andre begrænsninger i *UFOs – A Century of Sightings,* som ikke kan retfærdiggøres. Således indeholder bogen kun ganske få fotos og tegninger. Det virker især frustrerende

ved, at Hall i mange case stories netop refererer til fotos og film. Man undrer sig over, at han ikke har sat de fotos ind, som han refererer så meget til. Endelig skulle man ikke tro, at det var muligt at udgive en bog om ufoer i 1999 uden at behandle bortførelsesfænomenet – men det er, hvad Hall har gjort. Han slår fast, at beretninger om bortførelser begået af aliens sjældent involverer observationer af selve ufoen. Dermed mener han, at disse beretninger ikke er relevante for en bog om ufo-observationer. Nogen ville måske kalde dette et forfriskende nysyn på bortførelsesfænomenet. Men dette fænomen udgør nu engang så stort et element i moderne ufologi, at udeladelsen af det må betegnes som en mangel.

Bogens korte konklusion er den, som man typisk finder hos de mere konservative ufo-forskere. Den slår fast, at ufoer stadig er et mysterium, som fortjener yderligere forskning.

UFOs – A Century of Sightings er ikke en bog for dem, som kun lige er begyndt at interessere sig for ufospørgsmålet. Dertil er den simpelt hen for meget en sociologisk afhandling. Men for dem, der særligt interesserer sig for Project Blue Book, er det en bog, som man skal eje.



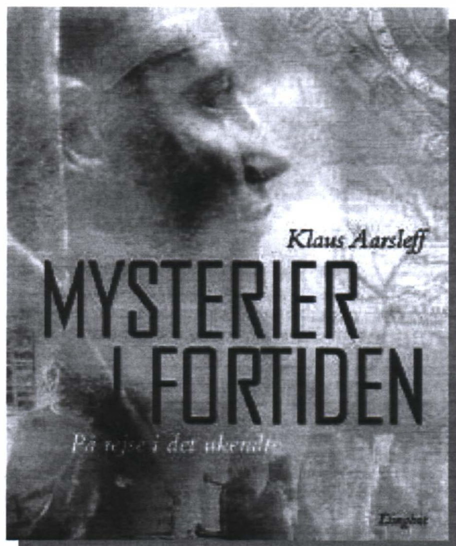
Michael David Hall: *UFOs – A Century of Sightings*, Galde Press, Inc 1999, format: 21,5 x 28 cm, 375 sider.
Kr. 329,00

Bogen kan bestilles på kuponen side 58.

Kort fortalt

Klaus Aarsleff
Mysterier i fortiden – på rejse i det ukendte
160 sider, illustreret og indbundet + indlagt dvd
kr. 198,00. Dingbat 2004

Klaus Aarsleff har i mange år interesseret sig for Jordens mysterier, specielt ud fra et historisk og arkæologisk synspunkt. I bogen *Mysterier i Fortiden* skriver han med stor begejstring om de mange steder, han har besøgt rundt om i verden, og om de mennesker han har mødt, og oplevelser han har haft. Og der er da også mange spændende steder rundt om i verden, fra de klassiske som den store pyramide og sfinksen i Ægypten, Stonehenge i det flade Sydengland og de mærkelige "kærrespor" på Malta til mere usædvanlige og ukendte steder som det tilhuggede



bjerg El Fuerte i Bolivia og de mærkelige fjedre og metalgenstande, man har fundet i Ural-bjergene.

Mysterier i fortiden er propfyldt med spændende ting, og det er nok også dens største svaghed. Eftersom vi også skal høre lidt om forfatterens egne oplevelser på de forskellige steder, bliver der tit og ofte meget lidt plads tilovers til en egentlig beskrivelse af det pågældende sted. Jeg tror, bogen ville have vundet ved, at der dels blev omtalt nogle færre ting, og dels at den blev endnu mere personlig, end den allerede er. Der findes allerede mange bøger, som beskriver disse steder i meget større detaljer, og faktisk også bedre end forfatteren har gjort det her, men der findes til gengæld nok meget få andre, om overhovedet nogle forfattere, som selv har været på alle disse steder, og derfor ville kunne give en personlig beskrivelse af dem alle sammen.

Jeg har været så heldig at møde Klaus Aarsleff ved flere lejligheder, og ved derfor, at han holder af og har sans for gode historier. Det er derfor også ekstra ærgerligt, at der flere steder i denne bog er gjort mere ud af den gode historie end af fakta og undersøgelser. I kapitlet om dogon-folket i Mali står der for eksempel, at der er blevet gjort "et forkølet forsøg på at forklare den mystiske viden (om Sirius-stjernen og et muligt besøg fra rumvæsener) ved at hævde, at tidlige missionærer i Mali har fortalt dogonerne om astronomiske opdagelser." Det ville naturligvis også være meget mere kedeligt, end at dogonerne virkelig har været i kontakt med

rumvæsener, som Robert Temple og Arthur Young har beskrevet det. Og hvorfor står der ikke et ord om, at Temple og Young, der mere end nogen er ansvarlige for denne mytes udbredelse, for eksempel har ændret i dogon-folkets tegninger for at få dem til at passe bedre med Sirius-historien, og hvorfor hører vi heller ikke spor om, at senere tiders antropologer ikke har kunnet få dogon-folket til at beskræfte disse historier?

Der er ingen grund til at holde liv i gamle og tvivlsomme historier på den måde. Brug hellere pladsen og tiden til nogle af de mysterier, verden heldigvis stadig er fyldt med.

LARS THOMAS

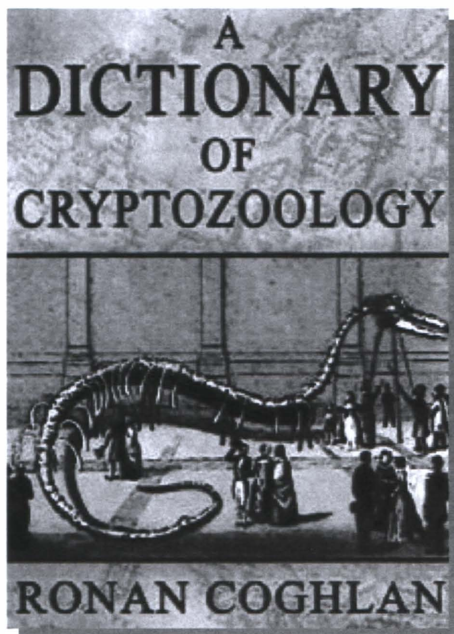
Ronan Coghlan
A Dictionary of Cryptozoology
276 sider, Xiphos Books 2004.
£ 14,99

Hvis man er interesseret i kryptoozoologi, altså læren om mystiske dyr, der enten befinder sig på steder, hvor de ikke burde være, dukker lyslevende op selv om de officielt er uddøde, eller ser ud som de er trådt lyslevende ud af en eventyrbog, er man på sikker grund med væsener som Loch Ness-uhyret, den afskyelige snemand eller Bigfoot, men hvad med den mystiske hodag, muturangien eller uwengvaen? Om disse, og en lang række andre mærkelige væsener kan man læse i Ronan Coghlans bog.

A Dictionary of Cryptozoology er en utrolig præstation, og her er noget at hente for alle. Hundredevis af mærkelige væsener fra alle egne af verden er beskrevet her, og selv om jeg har beskæftiget mig med kryptozoologi i snart 25 år, mødte jeg mange væsener, som jeg ikke engang havde hørt om før. Mange af dyrene er i sagens natur ret kortfattet beskrevet, og hvis man vil have mere detaljerede oplysninger, er man nødt til at gå på jagt i resten af den kryptozoologiske litteratur, men som opslagsværk, eller som indgang til videre studier, er det en uvurderlig bog.

På grund af bogens udforming har den nok størst interesse for den virkeligt interesserede. Hvis man bare synes, mærkelige dyr er spændende, skal man nok ikke ofre den så meget opmærksomhed. Den er nøgtern og sine steder egentlig kedelig.

LARS THOMAS



Sandheden er ilde hørt...

AF KIM MØLLER HANSEN

Susan Clancy, psykolog på Harvard University, har fået så mange hademails og trusselbreve, at hun har besluttet aldrig mere at udtale sig offentligt om bortførelsesfænomenet.

Hvad er hendes ”forbrydelse”? Clancy har såmænd blot skrevet en lille, men ualmindelig god bog ”Abducted – How People Come To Believe They Were Kidnapped By Aliens”. Bogen har mange kvaliteter: Den er velskrevet, behandler de interviewede personer med stor respekt, og så stiller den de helt rigtige spørgsmål og giver de bedst mulige svar.

Clancy har brugt 5 år til at studere bortførelsefænomenet og interviewet omkring 50 personer, som mener, at de har været bortført af aliens. Clancys formål med projektet var at belyse spørgsmålene:
Hvad får personer til at tro, at de har været bortført af aliens?
Hvorfor kan jeg huske det, hvis det ikke skete?
Hvorfor er bortførelseshistorier så ens?
Hvem bliver bortført?
Hvis det virkelig ikke skete, hvorfor ønsker jeg så, at det er sket?

Clancys konklusioner stemmer fint overens med, hvad blandt andre Susan Blackmore (ph.d. i parapsykologi) er nået frem til – se *UFO-Nyt* nr. 1/2004 og artiklerne i *UFO-Vision 8*, som netop er et temanummer om ufo-bortførelser (se tilbud side 58).

Clancy slår fast, at langt de fleste personer, som tror eller påstår, at de har været bortført af aliens, er ærlige og normale mennesker. Ingen af personerne er vågnet op om morgenen med en klar erindring om at have været bortført, ligesom de heller ikke har en fiks og færdig beretning. Nogle gange begynder det, som senere bliver til en bortførelsesberetning, med at være en oplevelse forårsaget af søvnlammelse. Andre gange vågner de blot med en svag fornemmelse af, at der i løbet af natten er sket noget, som kræver en forklaring. Det er ikke de bortførtes ”fejl”, at de tror, at de er blevet bortført. De har ufrivilligt fået nogle erindringer, som er opstået i et miks af mareridt, kulturpåvirkninger og et stærkt behov for at finde en mening med tilværelsen.

Clancy erfarede, at alle forsøgspersonerne selv havde forsøgt at finde forklaringer på deres bekymringer, mareridtsagtige drømme etc. ved at læse bøger, se film eller opsøge hypnotisører og ”bortførelseseksperter”. Dette er en naturlig handling, da det er vigtigt for de fleste af os at kende årsagerne til vores følelser og skabe en forklarende historie.

Det hævdes ofte, at alle bortførelseshistorier ligner hinanden til forveksling og derfor nødvendigvis må udspringe af virkelige hændelser. Clancys mange interviews med påståede bortførte viser, at dette slet ikke er tilfæl-

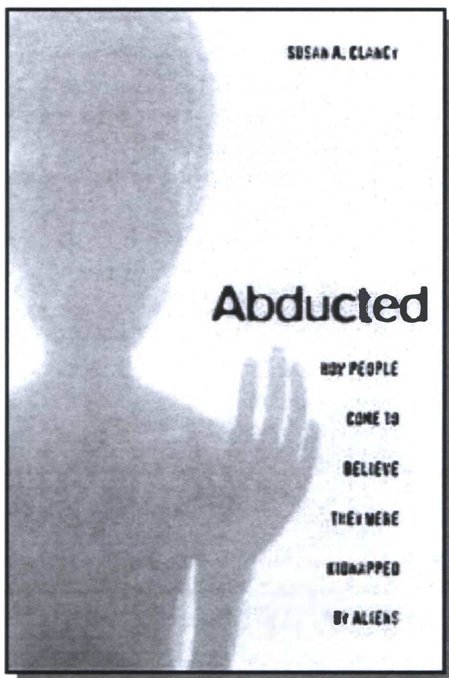
det. Selv om der er fællestræk (et almindeligt menneske bortføres af rumvæsner og underkastes en medicinsk undersøgelse), er der meget store individuelle forskelle på beretningerne. Både fællestræk og detaljer har i øvrigt været kendt gennem film og tv i årevis, inden det blev moderne at blive bortført!

Man skulle tro, at personer, som tilsyneladende har haft en meget traumatisk oplevelse – bortført af skræmmende væsner efterfulgt af en pinefuld, ofte seksuelt betonet undersøgelse – ville ønske, at bortførelsen aldrig havde fundet sted. Men Clancys forskning viser, at ingen af de 50 bortførte ville have undværet den skræmmende oplevelse. De er faktisk glade for oplevelsen. Den har givet deres liv ny mening. De er ikke længere alene, og oplevelsen har forsikret dem om deres plads i universet og deres egen betydning.

Clancys bog er blevet godt modtaget i Europa, men i ufo-bortførelsernes hjemland, USA, har den fået en hård medfart i ufo-kredse. Ikke overraskende finder man de skarpeste kritikere blandt de "bortførelsesforskere", som har skaffet sig en biindtægt ved salg af bøger og ved at lede terapigrupper, som overbeviser almindelige amerikanske borgere med søvnforstyrrelser om, at de i virkeligheden er bortførelsesofre.

I alle de år jeg kan huske, har ufologer arbejdet for, at videnskaben skulle interessere sig for ufo-fænomenet og beslægtede emner. Og når Susan Clancy m.fl. så tager udfordringen op og går til sagen efter alle seriøse videnskabelige metoder, himler selvsamme ufologer op – måske fordi konklusionerne ikke passer med deres eget verdensbillede og forretning?

Læs *Abducted – How People Come To Believe They Were Kidnapped By Aliens.* Du bliver godt underholdt, klogere og sover bedre om natten!



Susan A. Clancy: *Abducted – How People Come To Believe They Were Kidnapped By Aliens,* Harvard University Press. Cambridge, Massachusetts, 2005. 179 sider, indbundet, US$ 22,95

Bogen kan bestilles på www.amazon.com

Fra gyser til guder

AF KIM MØLLER HANSEN

For årtusinder siden opholdt fremmede astronauter sig på vores planet. De dikterede skriftkloge hele sandheden og befalede dem at viderebringe denne sandhed uforfalsket til fremtidige generationer. Men bedrevidende mennesker manipulerede med sandheden, og der opstod religioner. Rumvæsner byggede pyramiderne i Egypten, startramper til deres rumskibe og andre kæmpestore bygningsværker, som vi ikke er i stand til at genskabe i dag. De efterlod sig myter, skrifttegn og gådefulde genstande. Og de fremmede tilintetgjorde en del af den da eksisterende menneskehed og avlede en ny menneskeart – måske de første repræsentanter for Homo sapiens. Vi står i gæld til disse rumguder, som gav os vores intelligens og længslen efter verdensrummet.

Dette er Erich von Dänikens budskab, som han siden 1968 har udbredt verden over i sine utallige bøger, foredrag og dokumentarudsendelser med astroarkæologisk bevismateriale. At von Däniken mange gange er blevet afsløret i at pynte på "beviserne", overfortolke vidnesbyrd i gamle skrifter og mangle fundamental arkæologisk viden



er sådan set sagen uvedkommende. Da hans ideer dukkede op i 1968, fik de straks en kolossal udbredelse. Der var tydeligvis grobund for provokerende påstande, der talte autoriteterne midt imod. Dänikens oprør mod gængse arkæologiske antagelser vandt gehør i et vestligt samfund præget af modstand mod intellektuelle autoriterer (ungdomsoprøret), lede ved militære autoriteter (bl.a. som følge af Vietnamkrigen) og frygt for hvad videnskaben kunne påføre os (fx atom-våbenfrygten under Den kolde Krig).

Erich von Däniken fotograferet i 2005 på sin 70 års fødselsdag i kontoret i Mystery Park, Interlaken, Schweiz. Däniken er stadig aktiv og rejser det meste af året. I 2006 gik Mystery Park konkurs.

(Foto: Clas Svahn)

Däniken er blevet efterfulgt af mange andre astro-arkæologiske forfattere, der ofte har deres egen nye version af Den store Sammenhæng (se skemaet "Hvem er fortaler for hvad?" side 32). Da interessen for astro-arkæologi begyndte at aftage, var disse forfattere hurtige til at tage et nyt medie i brug. De var nogle af de første til at forstå internettes store betydning for den frie tankes og skøre ideers udbredelse. Inden længe havde alle astro-arkæologiske forfattere deres egen hjemmeside, hvor spekulationerne om vores fortid fik frit afløb – og de linkede flittigt til hinandens hjemmesider og forstærkede dermed hinandens synspunkter. Da den unge generation begyndte at surfe rundt på det jomfruelige internet, var hjemmesiderne med al-



ternative teorier om vores fortid temmelig dominerende og kom i den grad til at præge ungdommens historiesyn. I midten af 1990'erne viste en undersøgelse, at mere end 1/3 af alle college-studerende i USA troede, at fremmede væsner havde besøgt Jorden engang i en fjern fortid, og mere end ¼ troede, at Atlantis engang har eksisteret. Denne udvikling blev godt hjulpet på vej af de alt for mange tv-kanaler, som skulle slås om sendetid for at vise en overflod af ligegyldige genudsendelser af bl.a.

H. P. Lovecraft (1890-1937) kaldes den største horror-forfatter siden Edgar Allan Poe. Han skabte Cthulhu-myten, som plantede ideen om, at fremmede væsner står bag fortidens bygningsværker og civilisationer. På billedet ses Lovecraft (til venstre) sammen med dark fantasyforfatteren Frank Belknap Long.

pseudovidenskabelige udsendelser. Selv Erich von Dänikens gamle dokumentarprogram "Chariots of the Gods?" var med i den uendelige båndsløjfe på amerikansk kabel-tv.

I den velskrevne bog *The Cult of Alien Gods – H.P. Lovecraft and Extraterrestrial Pop Culture* sporer Jason Colavito denne tro på fortidsastronauter helt tilbage til horror-forfatteren H. P. Lovecrafts værker. Det er en velskrevet beretning, hvor man som læser føres gennem 50 års astro-akæologi og pseudovidenskab fra Erich von Däniken til selvmordskulten Heavens Gate og Raëlianernes kvalmende menneske-klonings-sekt.

Man er som læser slet ikke i tvivl om, at Jason Colavito er en stor fan af H.P. Lovecraft og har læst størstedelen af hans horror-historier, som bl.a. blev offentliggjort i blade som *Astounding Stories* og *Weird Tales*. Colavito påviser, hvordan elementer fra Lovecrafts

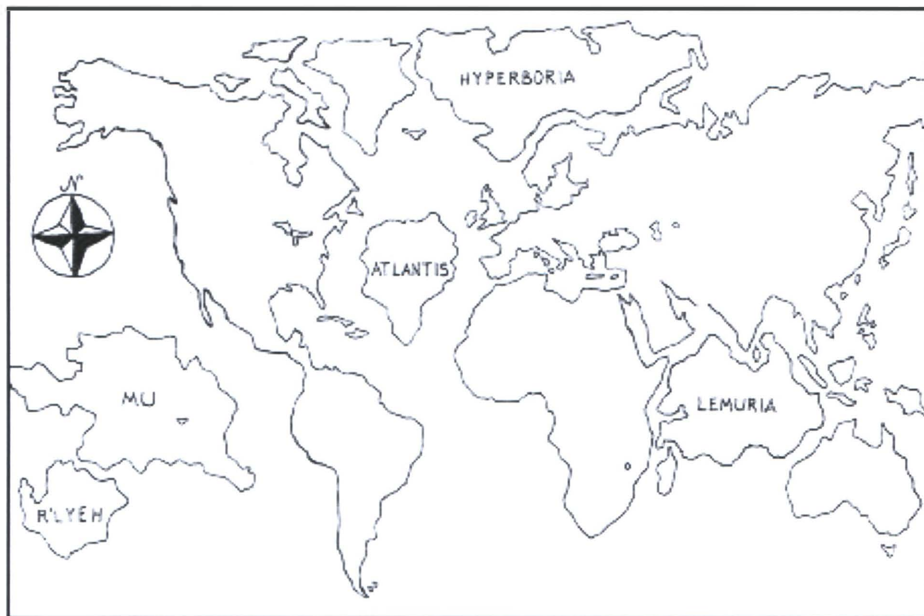


horror-historier kan genfindes – nu ikke som fiktion, men som facts – i de forskellige astro-arkæologiske forfatteres "teorier". Især Lovecrafts historie fra 1926 "The Call of Cthulhu" og de efterfølgende fortællinger i Cthulhu-traditionen, ser ud til at have dannet grobund for udviklingen af de astro-arkæologiske ideer. Lovecrafts gysernoveller bygger på forfatternes forestillingsverden om, at Jorden i fjerne tidsaldre var behersket af frygtelige og onde væsner, og at enkelte af dem stadig lever og venter på at generobre magten. For Lovecraft var gysernovellerne ren fiktion, og han havde absolut intet til overs for folk, som i fuld alvor troede på, at Jorden engang havde haft besøg fra rummet. Da Charles Fort i 1919 i bogen *The Book of the Damned* påstod, at mennesket er rumvæsners ejendom, og at de fremmede af og til besøger os på Jorden, kaldte Lovecraft teorien for vrøvl!

Lovecraft begyndte sin forfatterkarriere med at bestyre en astronomispalte i en avis, hvor han talte dunder mod astrologi samt senere kritiserede forfatteren Ignatius Donnellys fantasier om Atlantis og Helena Blavatskys teosofiske udgydelser. Lovecraft var hele sit liv ateist og en materialist, der tilbad videnskaben og fornuften. Han var en fantasifuld forfatter, som hurtigt skabte en kreds af forfattere omkring sig – forfattere, som lod sig inspirere af Lovecrafts Cthulhu-myte og bidrog til Cthulhu-traditionen med nye historier.

Det er paradokalt, at Lovecraft tilsyneladende har været en væsentlig in-

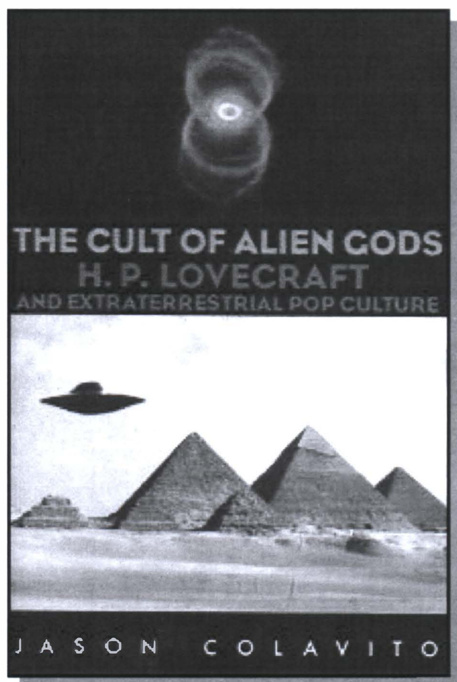
Hvis alle astro-arkæologernes forsvundne kontinenter virkelig har eksisteret, skulle verdenskortet se sådan ud. Faktisk ville der næsten ikke være noget hav tilbage, men det holder bestemt ikke de fantasifulde forfattere tilbage.



spirationskilde for eftertidens astro-arkæologiske ideer. For Lovecraft er mennesket en lille ubetydelig brik i det store kosmos, og universets øvrige beboere er fjendtlige eller i bedste fald slet ikke interesserede i mennesket. I astro-arkæologernes verden er de fremmede derimod menneskeliggjorte. Nu er de hjælpende væsner i en nykristen mytologi, hvor engle er erstattet af aliens.

Foruden at dokumentere Lovecrafts indflydelse på astro-arkæologiske teorier og Raëlianernes kloningsbestræbelser, argumenterer Jason Colavito også for, at tilslutningen til sådanne moderne myter giver anledning til bekymring i en tidsalder, hvor videnskaben fejrer sine største succeser.

Jason Colavito mener, at den vestlige verden ved indgangen til det 21. århundrede er vidne til en dybtliggende nedbrydning af Oplysningstidens værdier, som er grundlaget for den moderne verden.



The Cult of Alien Gods er på 398 sider og illustreret. Bogen koster 19,00 US$ og er udgivet af Prometheus Books, New York, i december 2005.
Bogen bestilles på www.amazon.com

Hvem er fortaler for hvad?

Skemaet **side 32** er udarbejdet på grundlag af Jason Colavitos kategorisering i bogen *The Cult of Alien Gods*. Kategorierne er ikke så skarpt adskilte, som skemaet antyder, ligesom nogle fortalere kan optræde i flere kategorier, da de til forskellige tider har gjort sig til fortalere for forskellige teorier eller trossystemer. I skemaet er de placeret i den kategori, hvor de oftest hører hjemme.

Cthulhu kalder



Den ikke-jordiske gud, Cthulhu, stiger op fra sin krypt i det sunkne kontinent R'lyeh i Lovecrafts historie "The Call of Cthulhu" fra 1926.

Novellen *The Call of Cthulhu* findes i to danske oversættelser:

Dansk titel: *Kaldet fra Cthulhu*
Redaktør/oversætter: Martin Hansen
Findes i: *Rædslen fra Dunwich*
Forlag: Interpresse 1994

Dansk titel: *Når Cthulhu kalder*
Oversætter: Flemming Chr. Nielsen
Findes i: *Frygtens Herre*
Forlag: Aarsleffs Forlag (1983)

Historien er formet som en gennemgang af hovedpersonens grandonkels papirer. Onklen havde interesseret sig for Cthulhu, hvilket for alvor var eskaleret, da en ung kunster kommer til ham med et lerrelief, som han havde lavet, mens han sov og var vågnet med hænderne i.

Dette relief forestiller et væsen med tynde vinger, et blæksprutteagtigt hoved og en grotesk skikkelse.

Derefter følger en efterforskning, der afdækker noget af gåden om R'lyeh og Cthulhu. Under denne efterforskning hører man historien om nordmanden Gustav Johansen, som var eneste overlevende efter et besøg til R'lyeh.

Som udgangspunkt for store dele af sit forfatterskab, brugte Lovecraft den fiktive New England by Arkham og mytologien om de glemte og svundne tiders kosmiske halvguder og interstellare racer. Disse racer venter blot på at vende tilbage fra deres dvale, hjulpet på vej af fordrejede galninge og kultister.

Lovecrafts værker handler i høj grad om sameksistens med et univers, som mennesket ikke kan kontrollere, og konflikterne god/ond, normal/gal, virkelig/uvirkelig og naturlig/overnaturlig.

Kilde:
www.hplovecraft.dk

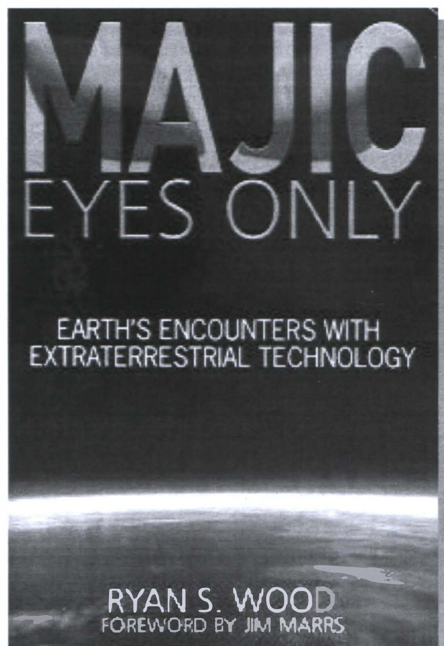
TRO	FORTALER
Ikke-jordisk tilblivelse Rumvæsner udviklede menneskeheden genetisk og har ansvaret for dets fortidige bedrifter. På grund af deres teknologiske formåen blev disse væsner anset for at være guder.	Zecharia Sitchin Alan Alford Raëlianerne
Fortids-astronauter Rumvæsner besøgte Jorden i en fjern fortid og er ansvarlige for at have planlagt eller skabt fortidsmonumenter og religiøse traditioner. Fortalerne for denne tro tilslutter sig ikke nødvendigvis "ikke-jordisk tilblivelse".	Erich von Däniken Robert Temple David Hatcher Childress Laurence Gardner Robert Charroux
Forsvunden civilisation/ hyperdiffusionisme (hyperkultur-udbredelse) Der fandtes engang en avanceret civilisation, og den "testamenterede" teknologi og ideologi til fortidige kulturer, vi kender i dag. Ligesom fortidsastonaut-teorien, men uden rumvæsner, tror hyperdiffusionisterne, at nogle fortidsguder er virkelige minder om flygtninge fra en forsvunden civilisation.	Graham Hancock Robert Bauval John Anthony West Ignatius Donnelly James Churchward Helena Blavatsky
Diffusionisme (kulturspredning) Civilisationer i fortiden var i indbyrdes kontakt og udvekslede kulturelle og teknologiske hemmeligheder. Ligesom hyperdiffusionisme har denne tro ikke behov for hjælp udefra til at berige civilisationen.	Jord-volds mytemagere og andre lærde fra 1800-tallet
Traditionel opfattelse Fortidens civilisationer udviklede sig af sig selv og havde kun sporadisk kontakt med andre kulturer, som ikke var deres umiddelbare naboer. Der foregik en begrænset "blanding", men der var ikke en forsvunden civilisation eller indblanding fra rumvæsner.	Traditionelle arkæologer
Videnskabelig materialisme Fysikkens love er de eneste sandheder. Der har ikke eksisteret nogen avanceret forsvunden civilisation, ligesom rumvæsner ikke har blandet sig i udviklingen på Jorden. Sådanne ting er praktisk talt umulige.	H. P. Lovecraft

Hvor er beviserne?

AF KIM MØLLER HANSEN

Jorden har siden 1897 jævnligt haft besøg af ikke-jordisk teknologi! Som bevis for dette gennemgår en ny bog 74 ufo-nedstyrtningstilfælde og bakker dem op med en lang række usædvanlige dokumenter, flere af dem fra USA's Nationalarkiv.

I introduktionen til bogen *Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology* skriver forfatteren Ryan S. Wood, at han vil gennemgå 74 ufo-nedstyrtninger – og fremlægge fakta som hverken kan ignoreres eller fejes af bordet, men naturligvis varierer i kvalitet og detaljeringsgrad.



De 74 sager udgør bogens kerne. Dertil kommer så argumenterne for, at den superhemmelige, ministerielle ufogruppe Majestic-12 eksisterer og har ansvaret for, at nedstyrtningerne efterforskes og skjules for offentligheden. Ryan S. Wood og faderen, Robert Wood, har gjort det til deres livsopgave at bevise, at MJ-12 dokumenterne er ægte (se fx www.majesticdocu-ments. com).

De første MJ-12 dokumenter blev i begyndelsen af 1980'erne afsendt på ueksponerede 35 mm filmruller fra et ukendt sted i Albuquerque i New Mexico til Hollywood-produceren Jaime Shandera og ufologen med det blakkede ry, William J. Moore.

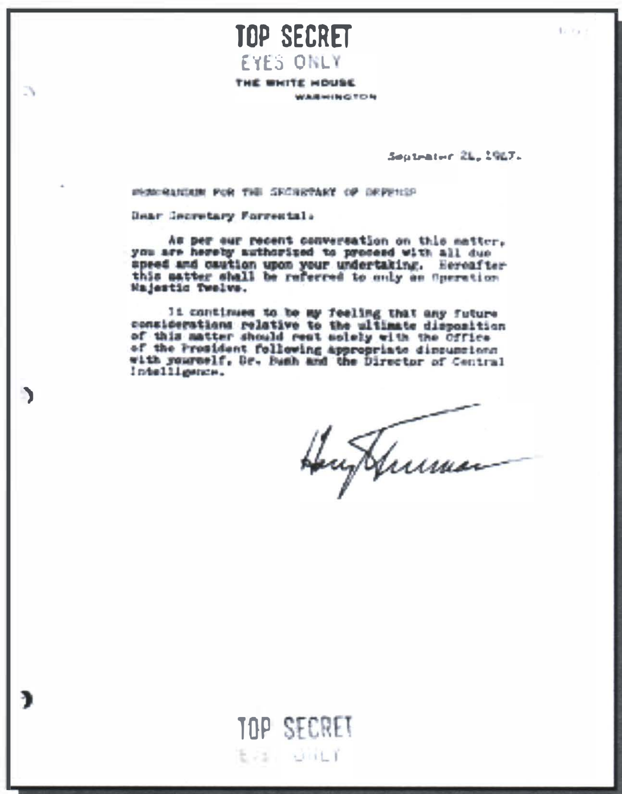
Dokumenterne fortæller om oprettelsen af MJ-12 gruppen og dens arbejde med at udnytte og videreudvikle den teknologi, som nedstyrtede ufoer indeholder, samt gruppens bestræbelser på at skjule dette arbejde for offentligheden. Hvis et fremmed rumskib virkelig styrtede ned i Roswell i 1947, ville det have været logisk at oprette en gruppe som MJ-12 for at udnytte fundet. Men

Ryan S. Wood: *Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology*, Wood Enterprises 2005, 328 sider, indbundet og illustreret, US$ 29,95. Kan bestilles på: www.majiceyesonly.com og www.amazon.com

MJ-12 dokumenterne kan ikke bevise noget som helst. Som det vil være mange læsere bekendt gennem artikler i *UFO-Nyt* og her i *UFO-Vision*, mener vi i SUFOI, at MJ-12 dokumenterne er forfalskninger. De er skabt for at give en hændelse (Roswell), som en masse mennesker har behov for at tro på, troværdighed.

MJ-12 dokumenterne er ikke det bedste middel til at højne troværdigheden for noget som helst. Men hvad så med de hårde og veldokumenterede fakta, som Ryan S. Wood vil fremlægge i hver af de 74 ufo-nedstyrtningssager? Også her halter det gevaldigt! Wood giver hver sag en sandsynlighedsprocent ud fra et klassifikationssystem, hvor der gives point efter bl.a. vidners og kilders troværdighed, beretningens logik og resultatet af fysiske undersøgelser (genstande på nedstyrtningsstedet, spor i græs og jord, analyser af blæk og papir på dokumenter etc.). Ideen er såmænd god nok, men desværre er anstrengelserne spildt, hvis man som Ryan S. Wood vælger at udelukke "forstyrrende" fakta og lader subjektiviteten råde. Så bliver procenttallene blot udtryk for, hvad Wood gerne vil tro, og ikke hvad fakta fortæller. Lad mig blot nævne tre eksempler, der i den grad diskvalificerer Wood som seriøs efterforsker:

I bokseksten "New Mexico, USA, april 1962" (side 36) gengives hele be-


TOP SECRET
EYES ONLY
THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

September 24, 1947.

MEMORANDUM FOR THE SECRETARY OF DEFENSE

Dear Secretary Forrestal:

As per our recent conversation on this matter, you are hereby authorized to proceed with all due speed and caution upon your undertaking. Hereafter this matter shall be referred to only as Operation Majestic Twelve.

It continues to be my feeling that any future considerations relative to the ultimate disposition of this matter should rest solely with the Office of the President following appropriate discussions with yourself, Dr. Bush and the Director of Central Intelligence.

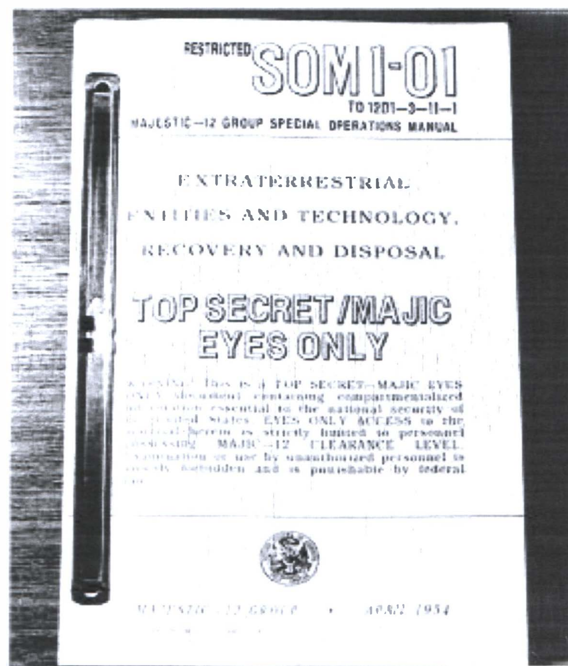
TOP SECRET

Præsident Harry S. Trumans underskrift på dette MJ-12 dokument er falsk, nemlig skabt ved at fotokopiere underskriften fra et ægte dokument, klippe underskriften ud og lime den ind på det falske dokument og derefter fotokopiere igen.

retningen med alle data, som de står at læse i *Majic Eyes Only*. I Ryan S. Woods klassifikationssystem er der 40-60 % sandsynlighed for, at denne beretning er sand. Hvordan i himlens navn kan en så tynd beretning tildeles så stor troværdighed? Beretningen er jo på vandrehistorie-niveau og kun med til at skabe myter.

En anden af Woods kandidater (også med 40-60 % sandsynlighed) til en ægte ufo-nedstyrtning er Spitsbergen-sagen fra 1952. Et rumskib skulle angiveligt være fundet på bjerget Spitsbergen på øgruppen Svalbard nord for Norge. Sagen er blevet grundigt efterforsket af mange, blandt andre af Ole Jonny Brænne fra UFO-Norge. Han har i bogen *Spitsbergen-saken 1952* dokumenteret ret overbevisende, at historien er rent opspind! Ryan S. Wood nævner godt nok i sin gennemgang af sagen, at mange har afvist den som svindel (dog uden at nævne Ole Jonny Brænnes grundige arbejde), alligevel når Wood frem til den noget kryptiske konklusion, at "sagen kan være skabt af det amerikanske efterretningsvæsen for at forplumre alle beretninger om nedstyrtede ufoer."

Som det tredje og sidste eksempel på Woods manglende seriøsitet skal nævnes bogens første nedstyrtningsberetning Aurora, Texas, april 1897 – som tildeles den højeste troværdighed: 80-100 %!


RESTRICTED SOM 1-01
TO 12D1-3-11-1
MAJESTIC-12 GROUP SPECIAL OPERATIONS MANUAL

EXTRATERRESTRIAL
ENTITIES AND TECHNOLOGY,
RECOVERY AND DISPOSAL

TOP SECRET/MAJIC
EYES ONLY

Blandt MJ-12 dokumenterne findes også "Special Operations Manual SOM 1-01", der i 1994 dukkede op på en 35 mm-filmrulle i postkassen hos Don Berliner. Manualen er dateret april 1954 og giver bjærgningsmandskab instrukser vedr. ufo-nedstyrtninger. Der er rejst berettiget tvivl om manualens ægthed. Fx omtaler den, hvordan satellitter skal bjærges, trods det at verdens første satellit ikke blev opsendt før 1957. Area 51 nævnes også, selv om flybasen først fik denne betegnelse mange år senere.

Den oprindelige historie i *Dallas Morning News* fra den 19. april 1897 lyder således:

Aurora, Wise Co., Tex., 17. april – Omkring kl. 6 denne morgen blev de morgenduelige indbyggere i Aurora forbavset over pludselig at se det luftskib, som har fløjet tværs over landet. Det fløj stik nord og i lavere højde end nogensinde før. Det havde helt tydeligt maskinproblemer, for hastigheden var kun 15-20 km/t, og luftskibet nærmede sig jorden mere og mere. Det fløj direkte over byens torv, og da det nåede den nordlige del af byen, ramte det toppen af dommer Proctors vindmølle og gik i tusinde stykker i en frygtelig eksplosion, spredte vragstykker over et stort område, ødelagde vindmøllen og en vandtank og raserede dommerens prydhave.

Luftskibets pilot var formentlig den eneste ombordværende, og selv om resterne af ham er ilde tilredt, har man fundet tilstrækkeligt til at kunne fastslå, at han ikke stammer fra denne verden. T. J. Weems, stedets ledende repræsentant for de forenede staters signaltjeneste og en autoritet inden for astronomi, er af den opfattelse, at piloten var en indbygger fra planeten Mars. Han bar papirer – sandsynligvis

New Mexico, USA, april 1962

Kilden til denne beretning fra 1962 er forskeren Robert D. Barry, som er citeret af Leonard Stringfield i dennes ny-historiske foredrag om en genopfriskning af ufo-nedstyrtningerne holdt på Mutual UFO Network Symposium i 1978 [1].

Ifølge Barry kommer hans data fra flere kilder, inklusive en "inden for efterretningskredse såvel som en videnskabsmand". Selv om hverken den nøjagtige dato i 1962 eller nedstyrtningsstedet i New Mexico blev afsløret, erfarede Barry, at ufoet blev sporet på en militær radar og så ud til at have meget "alvorlige problemer med at holde sig i luften", inden det tabte højde og styrtede ned i ørkensandet med en hastighed på omkring 150 km/t.

Objektet var angiveligt 21 m i diameter og 4 m højt og indeholdt "to væsener", som var døde. Væsenerne var ca. 1 m høje. Ifølge Barry "blev besætningen dagen efter nedstyrtningen flyttet til et stort hospital i USA...Deres hud var grålyserød. Hovederne forholdsvis store i forhold til kroppen, øjnene større end normalt...meget små og tynde læber."

Barrys kilde fortalte ham, at et hold på 20 personer arbejdede med at undersøge det nedstyrtede fartøj på en "stor militærbase i det sydvestlige USA" – primært for at forstå hvilken fremdriftmekanisme fartøjet brugte.

1) Brev fra Robert R. Barry til Leonard Stringfield dateret 14. marts 1978. *Retrievals Of The Third Kind: A Case Study Of Alleged UFOs And Occupants In Military Custody.* Leonard Stringfield, *Mutual UFO Network Proceedings*, 1978.

(Oversat fra side 131 i Ryan S. Wood: *Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology* af Flemming O. Rasmussen)

med optegnelser over rejserne – skrevet med ukendte tegn, som ikke kan tydes.

Luftskibet blev så ødelagt, at det er umuligt at konkludere noget om dets opbygning og drivkraft. Det var fremstillet af et ukendt metal, der ligner en slags blanding af aluminium og sølv, og må have vejet adskillige tons. I dag vrimler byen med mennesker, der kigger nærmere på vraget og finder stykker af det mystiske metal blandt vragstumperne. Pilotens begravelse finder sted i morgen middag. S. E. Heydon.

Aurora-artiklen blev ikke taget alvorligt i 1897, men bragt sammen med andre notitser om den omsiggribende luftskibsbølge. Intet tyder på, at nogen overhovedet troede på historien dengang, og *Dallas Morning News* bragte flere ledere og artikler, som gjorde grin med de mange påståede observationer af luftskibe. Men Aurora-historien har aldrig villet dø. Fra tid til anden har nogen gravet den gamle avisartikel frem fra gemmerne, fundet vidner som kunne bekræfte hændelsen og huske opsigtsvækkende detaljer, og har så selv digtet videre på historien. Flere ufo-interesserede har endda – til stor forargelse og modstand blandt Auroras indbyggere – endevendt den lokale kirkegård med metaldetektorer og spader i håb om at finde den døde rummands grav og rester af det mystiske metal, som skulle være gravet ned sammen med ham.

På et tidspunkt sendte dr. J. Allen Hynek, videnskabelig konsulent for det amerikanske forsvars Project Blue Book, en efterforsker ved navn William Driskell til Aurora. Han fandt ud af, at der faktisk engang har boet en dommer J. S. Proctor i Aurora, men at der aldrig har været en vindmølle på hans gård. Og T. J. Weems var i virkeligheden byens grovsmed!

Driskell kunne (ligesom mange andre før og efter ham) konkludere, at den oprindelige historie var en avisand sat i verden af S. E. Heydon i et



forsøg på at skabe sjov i gaden og give byen lidt tiltrængt opmærksomhed. En ny jernbanelinje var kort forinden blevet ført uden om byen, så den tidligere så driftige by var dømt til at gå en fremtid i møde som spøgelsesby.

Aurora-sagen indeholder alle de elementer, der skal til for at skabe et moderne ufo-eventyr: Et fartøj som styrter ned et øde sted, et dødt væsen, mystisk metal, uforståelige skrifttegn og så en række "øjenvidner", der selv mange år efter den opdigtede begivenhed kan huske, hvad der virkelig skete. På denne måde er Aurora forløber for den ufo-sag, som 50 år senere skulle blive det 20. århundredes mest omdiskuterede: Roswell.

Ligesom Roswell appellerer Aurora-sagen til vores fantasi og ønsketænkning, og derfor dukker den op i litteraturen igen og igen. Nu senest i Ryan S. Woods *Majic Eyes Only*, men det bliver den jo ikke mere sand af. Til gengæld blotlægger den bogens åbenlyse mangler. Spar pengene. Det er simpelthen en om'er!

Sandheden er derude, måske

AF JIM MOSELEY

"Jeg er seriøst interesseret i ufoer, og jeg var også seriøst interesseret, selv dengang hvor jeg lavede fupnumre, men min indfaldsvinkel er ikke seriøs. Jeg elsker at more mig."

Det er standarden i alle "objektive" bøger om ufoer at indlede med at fortælle læserne, at den moderne ufo-æra begyndte den 24. juni 1947, da en privatpilot ved navn Kenneth Arnold så "ni glinsende objekter" flyve med en meget høj hastighed i løs formation nær Mount Rainier i staten Washington. Arnold sammenlignede deres bevægelse med den måde, hvorpå en tallerken ville slå smut på havoverfladen, og nogle opfindsomme overskriftforfattere skabte begrebet flyvende tallerken, som har hængt ved lige siden.

Dette bliver en usædvanlig ufo-bog, så jeg vil ikke begynde på den måde. Jeg vil heller ikke – selv om det var den hændelse, der fik mig til seriøst at interessere mig for ufoer – berette om den næste store begivenhed, som fandt sted senere i tallerken-sagaen, nemlig kaptajn Thomas Mantell-sagen. Mantell var jagerpilot hos Kentucky National Guard og blev måske, måske ikke, "zappet" af interplanetariske fjender, da han i januar 1948 fløj for tæt på et af deres fartøjer.

Jeg vil heller ikke sige meget om juli 1952, da flyvevåbenet modtog over 1.500 ufo-rapporter, især om det berømte tilfælde, hvor uidentificerede radarekkoer antydede, at tallerkener fløj med en sindssyg hastighed over Washington, D.C.!

Da jeg kun var lettere interesseret dengang, brugte jeg ikke megen tid på det meste af den slags, og det var først i slutningen af 1953, jeg blev aktivt interesseret i ufoer. Da mødte jeg en professionel forfatter, som tilbød mig at være medforfatter på en bog – og jeg rejste tværs over landet i bil i to måneder og interviewede omkring 100 personer, som havde haft en bemærkelsesværdig ufo-oplevelse omtalt i de første bøger om emnet, eller som var berømtheder inden for deres særlige område og var kommet med spændende udtalelser om emnet.

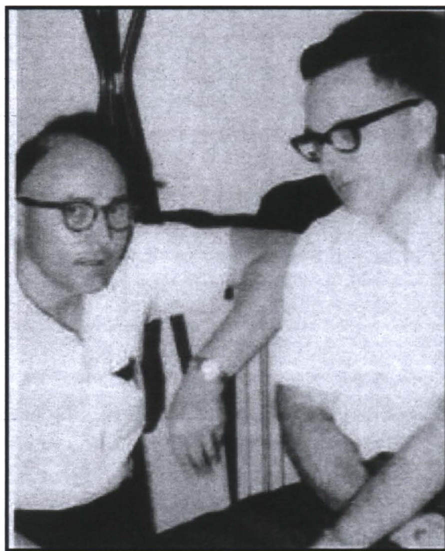
Det blev aldrig til en bog, men jeg har stadig omkring 150 maskinskrevne sider med noter fra de interview, jeg foretog på rejsen – noter, som Karl Pflock og jeg har trukket på under skrivningen af dette digre værk. Det, vi i dag kalder ufo-emnet eller "ufologien" – befandt sig i sin tidlige barndom. Der blev afholdt meget få ufo-sammenkomster, og der var ret få eksperter og selvudnævnte eksperter. Den eneste ufo-forskning i stor skala i landet, måske i verden, blev i 1952 udført af International Flying Saucer Bureau (IFSB), ledet af Albert K. Bender, en excentrisk fabriksarbejder fra Bridgeport, Connecticut. Bender udgav et mindre kvartalsskrift med navnet *Space Review*, som havde flere hundrede abonnenter, deriblandt nogle få oversøiske. Af den grund formoder jeg, at "International" kom med i IFSB's navn. Bender var på vej væk fra ufoerne, mens jeg var på vej ind – det var i efteråret 1953, at han formodentlig blev "dysset ned" på en bemærkelsesværdig måde, som jeg kommer detaljeret ind på i min bog.

Det eneste gode, der kom ud af IFSB, var, at Bender fandt en penneveninde blandt en håndfuld britiske *Space Review* abonnenter, og denne kvinde blev hans kone. Det lykkelige par flyttede senere til Californien og ind i den ubemærkethed, de så rigeligt fortjente.

Dengang skyede personer med høje uddannelser ufo-emnet som pesten, da de – med rette – mente, at det gik ud over deres karriere og omdømme at beskæftige sig med den slags. Men som årene gik, ændrede denne situation sig i nogen grad. Ufologiens hårde kerne bestod på dette tidspunkt blot af nogle få tusinde fans, men af dem var der nu mange dusin fra forskellige områder af litterær og videnskabelig observans, som havde givet betydningsfulde bidrag til ufologien både gennem foredrag og som skribenter. Stanton T. Friedman, M.Sci., ufo-foredragsholder og forhenværende atomfysiker, dukker pludselig op i min hukommelse. Desværre måtte jeg lære det på den hårde måde, hvad jeg skulle have vidst for længe siden ved at bruge min sunde fornuft: En god uddannelse, selv en ph. d., er ikke nogen garanti for objektivitet, kompetence, integritet eller endog forstandighed. Da ufologien er vokset i størrelse og kompleksitet, og på trods af og endda som følge af nogle af de førnævntes anstrengelser, er situationen blevet mere og mere forplumret, uden den ringeste mulighed for en objektiv løsning på ufo-mysteriet inden for ræk-

kevidde.

Jeg var aldrig dum nok til at tro på Al Benders vildfarelser, men det at være ufo-fan er, ligesom så meget andet, ikke sjovt, med mindre man i det mindste accepterer bare noget af dens begejstring som sand. I begyndelsen troede jeg på den interplanetariske teori eller rumskibshypotesen, som stadig er den mest populære, i hvert fald i USA. Jeg accepterede historierne om, at der kommer små mennesker "derude fra", hvilket blev gjort populært af organisationen Aerial Phenomena Research Organization (APRO) mellem 1950'erne og 1970'erne – disse beretninger skal ikke forveksles med beretninger om døde, små mænd fra nedstyrtede tallerkener, som går helt tilbage til sidst i 1940'erne, hvor den berygtede og opdigtede Roswell-hændelse fra 1947 er den bedst kendte.



Albert K. Bender (th.) fotograferet af James W. Moseley omkring 1964.

Jeg konkluderede, at de små mænd, som ligner os ret meget, logisk måtte komme fra en nærliggende planet meget lig vores egen, så i de tidlige 1960'ere var jeg overbevist om, at Mars var svaret. Jeg var lamslået, da jeg erfarede, at "kanalerne" eller de lige linjer på Den røde Planet fotograferet gennem teleskoper blot var en optisk illusion. Hvis jeg havde tænkt lidt mere over det, kunne jeg måske have regnet ud, at et kamera kan bedrages lige så let som vores øjne. Men ak, der er ingen kanaler på Mars, og nu er de meget berygtede "ansigter" forsvundet på samme måde, afsløret af billeder med høj opløsning taget af Mars' overflade.

Så de flyvende tallerkener er altså ikke fra Mars eller andre planeter i vores solsystem. Hvor kommer de så fra? – idet vi naturligvis antager, at vi har med et virkeligt mysterium at gøre og ikke en masse fupnumre og misfortolkninger. Svaret er, ifølge min mening, hvad jeg spøgefuldt kalder 4-D teorien. Det vidunderlige ved denne "teori" er, i modsætning til andre, at den simpelthen ikke kan modbevises, fordi den i bund og grund antager, at *alt* er muligt. Det siger sig selv, at den heller ikke kan *bevises*, derfor anførselsstegn omkring ordet *teori.*

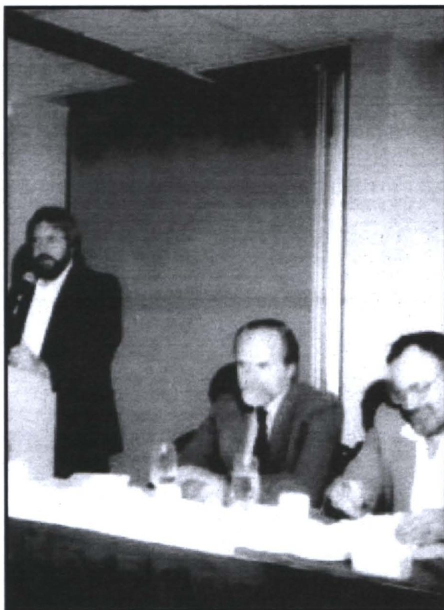
Hvis vi beskæftiger os med "magi", er der ingen problemer med at tro på, at personer kan gå gennem vægge for at bortføre ulykkelige jordboere. De kan *selvfølgelig* læse vores tanker, sørge for at vores post ikke bliver leveret, dyrke skamløs interdimensional sex mellem forskellige arter og i almindelighed opføre sig på ulogiske og forstyrrende måder. Derfor repræsenterer de et scenario så fuldstændig ukendt og

skrækindjagende, at ingen regering på Jorden vover at indrømme, at de – hvem *de* så end er – overhovedet eksisterer.

Nå, jeg tror ikke selv på disse to sidste afsnit. Jeg synes, at det er mærkeligt, at disse "aliens" plejede at flyve rundt i fartøjer, som var 20 til 50 år forud for vores ypperste teknologi. På det seneste er kløften indsnævret betydeligt. Enten er vi jordboere blevet dygtigere i en fart, eller også har "de fremmede" sat tempoet ned, eller også – som mange ønsker at tro – har vi, især i USA, formået at udnytte den teknologi, som vi har fået fra indfangede rumskibe. Så i dag, når et eller andet usædvanligt flyver forbi, ved man ikke, om det er vores eller deres, før man har fået et godt kig på piloten!

Men dette lyder heller ikke rigtigt i mine ører. Vores regering – eller *enhver anden* regering – er alt for kluntet til at kunne bevare noget sådant hemmeligt så længe. Jeg vil derfor vende tilbage til kernen i *min* version af 4-D teorien, som siger, at besætningerne på de flyvende tallerkener på en, måske underlig forvreden, måde er et spejlbillede af *os selv*. Som en forsker så passende beskrev det, *så ligner de os for meget* til at være interplanetariske besøgende. De udviser både objektivitet og subjektivitet på samme tid. Lige meget hvad der så end er tilfældet, tror jeg ikke, at svaret bliver fundet i vores levetid, i hvert fald ikke i min.

Ikke desto mindre har rejsen været sjov. Selv om jeg gerne ville kende svaret, har jeg sjældent været henfalden til frustration, som så mange såkaldte tallerken-forskere har været. Ikke så få normale, objektive, tænksomme personer har gennem årene vovet



MJ-12 dokumenterne blev første gang offentliggjort på en ufokonference i 1987 i Burbank, Californien. Fra venstre mod højre ses: William L. Moore, Jamie Shandera og Stanton T. Friedman. (Foto: James W. Moseley)

sig ind i ufologien, er blevet der en tid, fundet ud af at der ikke findes lette svar, og har så kastet sig over andre interesser. De, som er blevet hængende, er for størstedelens vedkommende skøre kuler, godt nok veluddannede; pengegriske personer eller egotrippere – og så er der selvfølgelig en del overlap mellem disse kategorier. Jeg mener selv at have et sundt og velafbalanceret ego, men samtidig har jeg kun tjent beskedent på ufoerne gennem årene – selv om jeg ikke ville have nogen betænkeligheder ved at gøre det. (Tak, fordi du købte denne bog!)

For mig er de *mennesker*, der be-

skæftiger sig med ufoer, mindst lige så interessante som det bagvedliggende fænomen. Det er for det meste ufologernes svagheder og fantasier, der gennem årene har holdt min interesse ved lige, og som er blevet behandlet i de forskellige inkarnationer af mit ufotidsskrift. Jeg har trådt mange over tæerne, er blevet truet med retssager mange gange – der er dog aldrig blevet ført nogen mod mig – og jeg har med velberådet hu gjort mig upopulær hos de førende inden for ufologien, simpelthen fordi jeg – selv om jeg virkelig tager emnet seriøst – ikke kan tage aktørerne på området seriøst – og mindst af alt mig selv.

Husk blot på dette: Om tusind år vil *intet* af dette gøre nogen forskel (måske).

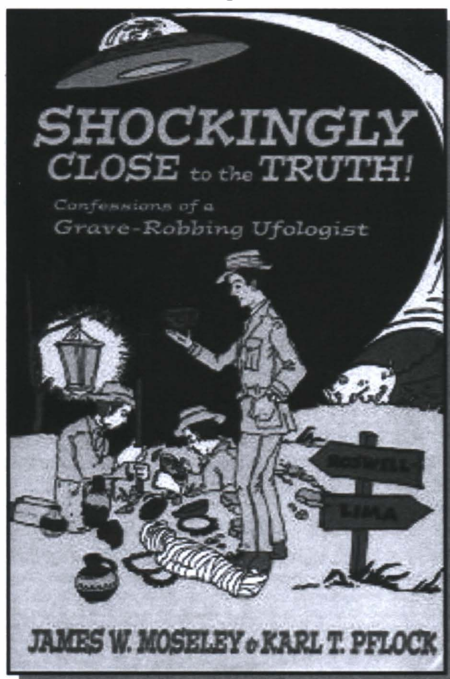
KILDE:
Forordet (side 13-17) til *Shockingly Close to the Truth!*. Oversættelse: *-for & kmh*

- - -

Tæt på sandheden?

"Sandheden er derude, måske" er forordet til bogen *Shockingly Close to the Truth!* skrevet af James W. Moseley og Karl T. Pflock, og det bringes her, fordi det giver et glimrende indblik i Jim Moseleys tilgang til ufo-emnet, og hvordan han skriver. For bogen er især Jim Moseleys værk, selv om Karl T. Pflock står noteret som medforfatter. Karl T. Pflock (der døde i juni 2006, 63 år gammel) er mest kendt som forfatter til bogen *Roswell: Inconvenient Facts and the Will to Believe* (Prometheus Books, 2001), men han har været aktiv ufolog i rigtig mange år og har bl.a. skrevet i *Fate*, *Fortean Times* og *The Anomalist* samt været medredaktør på Moseleys tidsskrift *Saucer Smear*, som i dag kun udkommer på nettet (www.martiansgohome.com/smear). *Saucer Smear* kan oversættes til "Tallerken-Smøreren" eller "Ondsindede tallerken-rygter".

De første kapitler i *Shockingly Close to the Truth!* er bygget op omkring Jim Moseleys to måneder lange biltur gennem USA i 1953, hvor han besøgte den ene ufo-berømthed efter den anden, faktisk omkring 100! Det er en un-

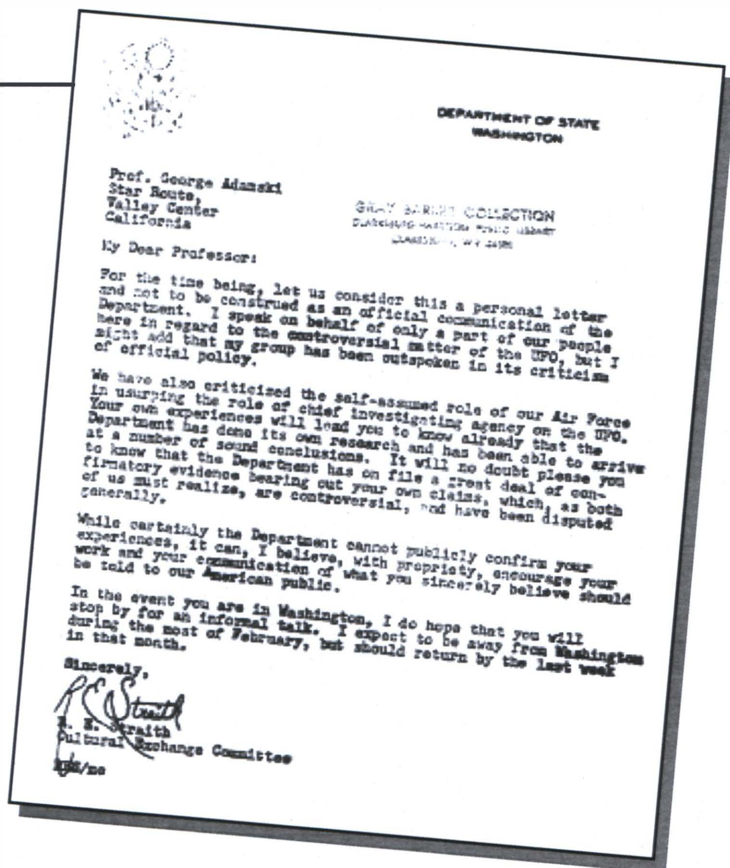


James W. Moseley & Karl T. Pflock: *Shockingly Close to the Truth! – Confessions of a Grave-Robbing Ufologist*, Prometheus Books 2002, 371 sider, indbundet og illustreret, US$ 25,00.
Bogen kan bestilles på www.prometheusbooks.com og www.amazon.com

derholdende, ironisk og særdeles afslørende beskrivelse af George Adamski, Donald E. Keyhoe, Gray Barker, George Hunt Williamson, Orfeo Angelucci, Howard og Connie Menger, George Van Tassel, Max Miller, Gabriel Green, Dan Fry, Truman Bethurum – og mange, mange flere.

Moseleys rejsebeskrivelser, refleksioner etc. krydres med velvalgte cita-

Et af de mest succesfulde svindelnumre i ufo-historien er Straith-brevet til George Adamski. Et brev som mange personer stadig opfatter som ægte. I brevet skriver R. E. Straith fra den ikke-eksisterende "Cultural Exchange Committee", at højtplacerede personer i regeringen mener, at Adamskis påstand om, at han mødte en rummand i den californiske ørken i 1952 er sand. George Adamski var selvsagt ganske fornøjet over at få dette brev, som han viste frem, hver gang nogen tvivlede på hans historier – også efter at FBI havde bedt ham om at lade være med at markedsføre sig selv med et brev, der var en åbenlys forfalskning. Straith-brevet er skabt en decemberdag i 1957 af James W. Moseley og vennen Gray Barker. De havde fået fingre i en stabel brevpapir med tilhørende konvolutter fra forskellige offentlige myndigheder, og inspireret af rigelige mængder alkohol skrev de en række breve under falske navne etc. til ufo-personligheder, heriblandt APRO's Coral Lorenzen og George Adamski.



DEPARTMENT OF STATE
WASHINGTON

Prof. George Adamski
Star Route,
Valley Center
California

GRAY BARKER COLLECTION

My Dear Professor:

For the time being, let us consider this a personal letter and not to be construed as an official communication of the Department. I speak on behalf of only a part of our people here in regard to the controversial matter of the UFO, but I might add that my group has been outspoken in its criticism of official policy.

We have also criticised the self-assumed role of our Air Force in usurping the role of chief investigating agency on the UFO. Your own experiences will lead you to know already that the Department has done its own research and has been able to arrive at a number of sound conclusions. It will no doubt please you to know that the Department has on file a great deal of confirmatory evidence bearing out your own claims, which, as both of us must realize, are controversial, and have been disputed generally.

While certainly the Department cannot publicly confirm your experiences, it can, I believe, with propriety, encourage your work and your communication of what you sincerely believe should be told to our American public.

In the event you are in Washington, I do hope that you will stop by for an informal talk. I expect to be away from Washington during the most of February, but should return by the last week in that month.

Sincerely,

R. E. Straith
R. E. Straith
Cultural Exchange Committee

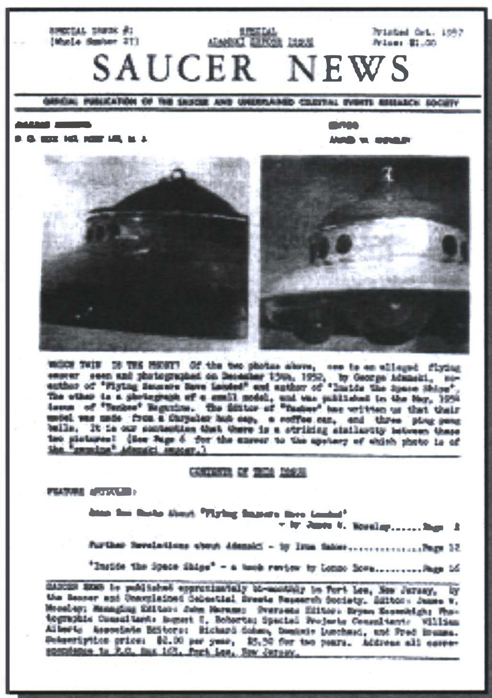
RES/mo

ter fra hans noter nedskrevet under de mange interview i 1953 og citater fra hans gamle tidsskrift *Saucer News*. Det giver et godt indblik i, hvad fx mange af kontaktpersonerne faktisk fortalte dengang, og giver samtidig Moseley mulighed for at filosofere over, hvordan verden og hans syn på ufo-emnet har ændret sig siden da.

Bogens historik føres helt op til i dag, hvor Roswell-hysteriet, MJ-12-sagen og ufo-bortførelses-industrien udsættes for Moseleys skarpe pen. Det er nok en smagssag, om man kan lide Moseleys til tider sarkastiske og selvironiske skrivestil, men under alle omstændigheder bliver man meget klogere af at læse *Shockingly Close to the Truth!*. Der er ingen garanti for, at det også er sandheden, man får serveret, men det er i hvert fald en underholdende førstehåndsberetning fra en person, som har mødt de rigtige personer på det rigtige tidspunkt og ikke er bange for også at sige upopulære og afslørende ting.

Jeg kan varmt anbefale bogen til alle, som interesserer sig for en subkulturs fødsel, og som gerne vil løbe risikoen for at blive rokket lidt i egen opfattelse af, hvordan ufo-verdenen er skruet sammen.

KIM MØLLER HANSEN



Printed Oct. 1957

SAUCER NEWS

Further Revelations about Adamski – [illegible] Page 12

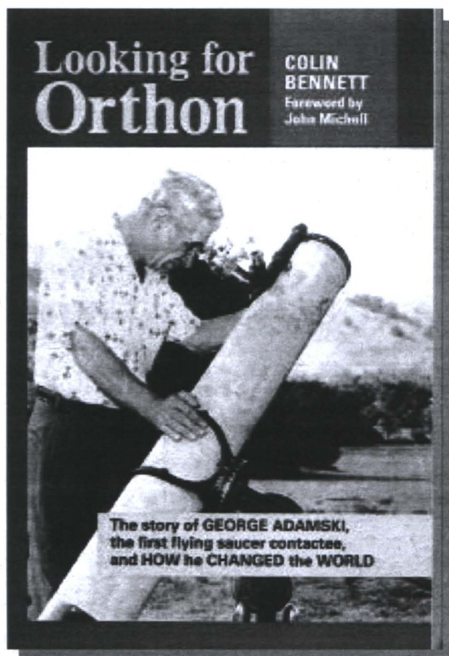
"Inside the Space Ships" – a book review by [illegible] Page 16

Dette sæmummer på 20 sider fra oktober 1957 af James W. Moseleys "Saucer News" gennemgår George Adamskis møder med rumbrødrene og afslører kontaktpersonens fantasier. Hele sæmummeret er gengivet som et appendiks i "Shockingly Close to the Truth!".

Rar gammel svindler eller en forvirret bøsse med visioner?

Af Per Borgaard

En bog om kontaktpersonen George Adamski viser ham som en seer, der forvandlede verden, men forkludrede sit liv. Bogen er næsten lige så tankevækkende, som den er useriøs.



Colin Bennett: *Looking for Orthon*, Paraview Press 2002, 224 sider.
Kr. 228,00

Bogen kan bestilles på kuponen side 58.

Af alle de kontaktpersoner, der i 1950'erne førte sig frem som talsmænd for rumfolkene i de flyvende tallerkener, var George Adamski den mest spændende. Så vidt kan alle være enige med den britiske forfatter Colin Bennett, der har taget fat på Adamski i bogen *Looking for Orthon.*

Adamski efterlod sig adskillige uløste gåder. Hvad mødte han i den californiske ørken 20. november 1952? En venusianer var det i hvert fald ikke. Så ville langhårede, blonde Orthon være eksploderet som en dybhavsfisk, da han trådte ud i Jordens atmosfære.

De ariske venusianere uddøde da også sammen med Adamski i 1965. Eller gjorde de? Selv lod George sig jo genføde i rekordfart: Dagen efter sin død hoppede han ud af et ufo i England, præsenterede sig for gartner Arthur Bryant som Yamski og bad den forvirrede brite hilse Des eller Les... Desmond Leslie, medforfatter til Adamskis første bog *Flyvende tallerkener er landet.*

Siden blev der stille om de ariske ufonauter, der, som kaptajnløjtnant H. C. Petersen sagde i et foredrag på Folkehjem i Aabenraa i 59, lignede os danskere så meget, at vores nabo kunne være fra Venus. De er næsten ikke blevet set siden. Jo, siger Colin Bennett, få år efter Adamskis død gik vi alle rundt som langhårede venusianere, selv om vi var kortklippede som straffefanger, da Orthon trådte frem i ørkenen.

Pointen er, at Adamski var visionær, en profet, som ud af den blå luft eller det kollektive ubevidste fangede de impulser, som skulle forme fremtiden – og selv skabte de smukke ariske venusianere.

Jamen, var de virkelige eller ej? Ja/nej, svarer Colin Bennett. De var virkelige nok til at blive set af Adamski og hans vidner, til at blive fotograferet, til at efterlade sig fodspor i ørkenen. Men ikke virkelige nok til at være de mennesker af kød og blod, som Adamski stædigt påstod, de var.

Bennett er ikke ene om at gøre Adamskis rare rumfolk af kød og blod til åndesyn, der svinder hen, når ingen kikker på dem. Selv "UFO Kontakt", hvis udtrykkelige formål er at udbrede Adamskis evangelium, er blevet "spirituel" i fortolkningen af Orthon & co. Ifølge seneste melding fra den kant var Orthon engel.

At Adamski selv var teosof, er de fleste vel i dag klar over. Hans religiøse ideer var i vid udstrækning hugget fra Blavatsky og Besant. Havde vi vidst det dengang, ville hans troværdighed havde været nul. Men var han en løgner og svindler? Teosoffer kan være lige så troværdige vidner som andre.

Men Adamski var ikke kun teosof. Han levede af at være new age prædikant, før new age-syndromet nogensinde havde fået dén etiket.

Adamski var en svindler. Han blev faktisk gang på gang taget i at lyve – som da han under et skandinavisk besøg skrev en seddel til sig selv og påstod, den var fra rumfolkene. Eller som da det blev afsløret, at han allerede havde udgivet "rumfolkenes" filosofi i 1936 som de gamle tibetanske mestres visdom.

Han var en rævepels, men velmenende, og han misbrugte ikke sin selvudnævnte status som rumfolkenes gesandt – ret meget. En mere hensynløs person med Adamskis charme kunne have skabt en kult, der sagde spar to til rumsekten Scientology. Men Adamski ville os det egentlig godt, og dér skød han sig selv i foden. Først brugte han år på at fortælle, at vi ikke skulle være rædde, for rumfolkene var ejegode – og så følte han sig på sine gamle dage tvunget til at gøre noget for verden, der var truet af atomkrig. Så – vupti – vrimlede det med underudviklede (dvs. onde) rumfolk, og Adamski opfordrede USA og Sovjet til at finde sammen i et globalt forsvar. En elegant løsning på den kolde krig, for intet kan få stridende brødre til at enes så hurtigt som en fremmed bølle. Problemet var, at ingen rigtigt troede ham. Der var skabt for megen tvivl om hans sanddruelighed, og kovendingen, da han halede de onde rumfolk op af sin hat, var bare for meget.

Colin Bennett hævder, at seeren Adamski selv var forvirret på det tidspunkt: Hans næsten-virkelige rumfolk havde ikke givet ham noget konkret, som han kunne give videre til den store, uvaskede hob af jordfolk, og der var kaos i hans personlige univers. Han havde ikke længere sit trygge tilholdssted i bofællesskabet i nærheden af Alice K. Wells restaurant på Mount Palomar. Hans lille discipelskare var i opbrud, og allerværst – han var en ulykkelig bøsse i en tid, der var mindre tolerant end nutiden, hævder Bennett. Han tegner en naiv profet med et indre kaos, der bobler over af visioner, som antager næsten-virkelighed og kommer

til at præge hele verden.

Jeg *er* stået af. Nok traf jeg kun Adamski én gang, men jeg læste hans bøger med stor grundighed og deltog i en studiekreds om telepati, ledet af medlem af SUFOI's daværende kontaktudvalg Gerda Rørbæk Nielsen. Hun var en bedre talsmand for rumfolkenes filosofi end Adamski selv, og vi analyserede ham grundigt. I øvrigt uden at blive telepater, gudskelov.

Jeg kan simpelt hen ikke få mit Adamski-billede til at dække Colin Bennetts'. Adamski var alt andet end naiv, og han var elegant til at snakke sig uden om spørgsmål, han ikke havde svar på. Men han forvandlede ikke verden, og hans påstande om ufoerne og deres piloter begyndte at forvitre allerede i hans egen levetid.

Det paradoksale er, at Adamski selv troede på sin historie. Den var absurd og ofte ufrivilligt komisk (og tit dødkedelig, som Bennett påpeger), men den rare, gamle svindler var selv overbevist – eller troede, at han gjorde menneskeheden en tjeneste ved at sælge denne "sandhed". Og han var en showman – ikke den generte bondeknold med de løbske visioner, som Bennett maner frem. Jeg husker heller ingen polsk accent i hans amerikanske, selv om Bennett nævner den mange gange. Adamski var kun et år, da han kom til USA, og selv om han ikke fik megen formel uddannelse, var han et intelligent og velorienteret menneske, der levede af at tale og skrive engelsk. Hvis han har snakket med accent, har det været koketteri.



Lou Zinsstag var Adamski-organisationens leder i Svejts, men forlod ligesom Lucy McGinnis kulten pga. Adamskis historier.

God rest his soul. Forhåbentlig er et hjørne af himlen afsat til tilgivne svindlere. Det vil ikke være det kedeligste. Tilbage hos os i jammerdalen efterlod G.A. en hob gåder: Hvorfor fik han sommetider særbehandling af de amerikanske myndigheder? Hvem lavede hans ufo-modeller – og ikke mindst, hvem lavede den fantastiske filmstrimmel med det formskiftende ufo, som han hævdede at have fotograferet med Madeline Rodeffers billige kamera om eftermiddagen den 26. februar 1965, få måneder før hans død? Billederne kunne ret let fremstilles i dag, men det var 17 år før IBM's første pc, og intet universitet ejede så meget datakraft som maskinen, jeg skriver dette på. Oven i købet hævder flere kilder, at "profeten" havde 12 tommelfingre. Han kan næppe selv have lavet modeller eller falske billeder. Hvem gjorde det så?

Og sidst, men ikke mindst: Hvorfor blev der rapporteret så mange ufo-observationer i hans kølvand? Selv sagde han, at de vågede over ham. Jeg husker, at SUFOI under et Adamski-besøg i Danmark havde udstationeret observatører ved Kastrup Lufthavn. Og i hvert fald nogle af dem så hans fly blive fulgt til landing af et ufo...

Her er igen den famøse dobbelthed, som har præget ufo-syndromet fra starten: Troværdige vidner ser utroværdige ting, ikke-eksisterende ufoer hævdes at efterlade fysiske spor, virkelighed og uvirkelighed flyder sammen – og det er lige i det sammenløb, Colin Bennett har skrevet sin bog.

Men for skeptikere som mig er det ikke nok at operere med smarte vendinger og sammenblanding af kategorierne virkelighed og uvirkelighed. Det går ikke i det univers, vi bor i. Her har løgn og sandhed eksistentiel virkelighed, og de udelukker hinanden – ligesom virkelighed og uvirkelighed.

Det er en gammeldags holdning, hævder Bennett. Men han ville flygte skrigende fra alternativet, en magisk verden, hvor to og to måske giver 17 nu og 0,3 om et kvarter.

Bennetts bog er ikke fair, hverken over for kendsgerninger eller over for Adamski. Den er tankevækkende og sjov, sommetider ufrivilligt. Fx når SUFOI's første formand og Adamskis største fan i Danmark konsekvent omtales som forfatteren Hans Peterson. Det er at drive gæk med H.C. – men jeg synes, at SUFOI skulle invitere netop H.C. til at kommentere Bennetts bog.

Kommentar:

Redaktionen har fulgt Per Borgaards opfordring og skrevet til H.C. Petersen for at få hans kommentar til Bennetts bog. H.C. Petersen har svaret, at han ikke har læst Bennetts bog og heller ikke har tænkt sig at gøre det.

Der var engang...



George M. Eberhart fra *Center for UFO Studies* (CUFOS) har fundet et gammelt postkort, der vækker nostalgiske minder fra en svunden tid. Postkortet viser den berømte Palomar Gardens Café, der blev ejet af Alice K. Wells og lå på Palomar Mountain nord for San Diego i Californien. Det var her, kontaktpersonen George Adamski i slutningen af 1940'erne og i 1950'erne stillede sin kikkert op og tog billeder af formodede ufoer. Adamski arbejdede som kok på cafeen og holdt hof, når beundrere valfartede hertil for at høre visdomsord fra kontaktpersonens egen mund. Ser man godt efter på billedet, kan man skimte en mand i vinduet til højre – måske selveste Adamski?

Wells døde i 1980, og Palomar Gardens Café er også for længst borte, men på stedet har der i årevis været en campingplads, som er sat til salg. Så hvis nogen har næsten 10 mio. kr. for meget, kan de købe dette ufo-historiske sted, der ligger ved hårnålesvingene op til Palomar Observatory.

Kilde:
International UFO Reporter, Vol. 30, no. 3, 2006/ *kmh*

Ny påstand om Roswell-styrtet

AF ROBERT SHEAFFER

Endnu en bizar "forklaring" på Roswell-hændelsen er dukket op i bogen *Body Snatchers in the Desert – The Horrible Truth at the Heart of the Roswell Story* af den britiske ufolog Nick Redfern (Paraview Pocket Books 2005, 256 sider, US$ 14.00).

Ifølge Redfern var det, der skete i New Mexicos ørken i 1947: "Et superhemmeligt amerikansk regeringsprojekt, der skulle udføre medicinske eksperimenter på vanskabte, handicappede, vansirede og syge japanske krigsfanger, der blev brugt som 'brugbare' ofre af deres fangevogtere".

I et interview forklarer Redfern: "Da krigen nærmede sig sin afslutning, var der en særlig træfning mellem amerikanske og japanske styrker på en Stillehavs-ø. På øen lå der et videnskabeligt, medicinsk laboratorium i tilknytning til den japanske regerings berygtede Unit 731. Unit 731 udførte medicinske forsøg, ligesom dem nazisterne var frygtet for ... amerikanerne bragte krigsfanger med hjem fra Unit 731 lejrene – mennesker, som havde været udsat for eksperimenter, ja selv en del lig."

Det amerikanske militær fortsatte tilsyneladende med at udføre disse umenneskelige eksperimenter og brugte også nogle af de ulykkelige skæbner til at teste balloner og "meget avancerede fly og svæveplaner". Da en eller flere af disse styrtede ned i ørkenen, så vidner små, udmagrede, strålesyge, japanske krigsfanger og troede, at de havde set rumvæsner.

Man skulle mene, at en så absurd påstand – for ikke at nævne de beskyldninger den rejser mod USA og alle, der har været i amerikansk militærtjeneste – ikke vil vinde gehør blandt ufologer, men flere støtter Redferns konklusioner. Ikke alle hopper dog med på vognen. Stanton Friedman, som kalder sig selv for "flyvende tallerken fysiker", har helt korrekt påpeget problemerne ved Redferns "historie" og hans anonyme kilder. Karl Pflock, forfatter til *Roswell Inconvenient Facts and the Will to Believe*, slår ned på endnu flere problemer og konkluderer: "De originale beretninger [fra Roswell "vidnerne"] miskrediteres, og der er intet grundlag for det, du fortæller."

Men med det voksende antal konspirationshistorier, der præger ufologien, vil *Body Snatchers in the Desert* i løbet af få år uvægerligt indgå i den ufologiske tro ligesom Philip Corsos historier og ufo-basen i Area 51.

Ufologiens Twin Towers, Roswell og Area 51, er blevet angrebet af ingen ringere end tidligere præsident Bill Clinton. Den 14. september 2005 fortalte Clinton til investorgruppen "Finance Asia" i Hong Kong:

"Jeg ved ikke, om I alle har hørt det, men der var faktisk under min anden periode som præsident en jubilæumsfest i Roswell. Husker I det? Folk valfartede fra hele verden til Roswell i

New Mexico. Der var også et sted i Nevada, hvor folk var sikre på – fordi det var forbudt at komme ind i området – at regeringen havde begravet en ufo og måske en alien dybt nede i undergrunden. Jeg kan fortælle om det nu, da oplysningerne er offentligt tilgængelige. Rigtig mange personer i min egen regering var overbeviste om, at Roswell var fup, samtidig med at de mente, at dette sted i Nevada virkelig skjulte et fremmed fartøj. Så jeg sendte nogen derud for at undersøge det. Og i virkeligheden var det blot en hemmelig militærinstallation, der udfører kedsommeligt arbejde, som vi ikke ønsker, at nogen andre får indblik i."

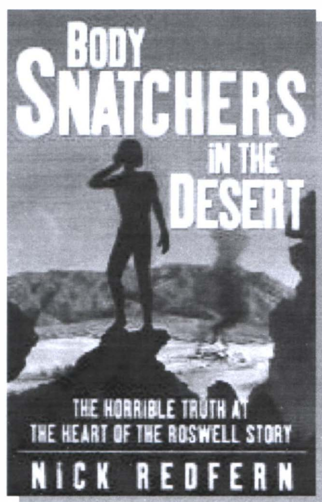
Clinton må nødvendigvis være en del af den store sammensværgelse, så det er kun forventeligt, at han benægter, at der bliver gemt et fremmed væsen under Area 51.

Efter at være kommet med en forholdsvis klar udtalelse, der maner rygterne om et hemmeligt regerings-ufoprogram i jorden, forplumrer Clinton desværre sagen:

"Denne Roswell tingest, tror jeg, var en illusion. Jeg tror ikke, det fandt sted. Jeg tror, at der findes fornuftige forklaringer på det, og jeg har forsøgt at finde ud af, om der fandtes nogen hemmelige regeringsdokumenter, som kunne afsløre det. Hvis de virkelig findes, blev de også holdt skjult for mig. Og så er jeg ikke den første amerikanske præsident, som underordnede har løjet overfor, eller som karrierebureaukrater har modarbejdet. Men der kan sidde et karrieremenneske et eller andet sted, en person som skjuler disse hemmeligheder – selv for valgte præsidenter. Hvis det er tilfældet, har de med held fuppet mig, og jeg er næsten forlegen ved at fortælle jer, at jeg gjorde et forsøg på at undersøge det."

Konspirationstilhængerne har grebet disse udtalelser som tegn på, at en "hemmelig regering" skjuler sandheden om ufoerne, selv for præsidenten. Men Clinton talte blot hypotetisk og sagde ikke, at det faktisk også *var* sådan. Under alle omstændigheder ville enhver regeringsbureaukrat, der virkelig havde fået fingre i noget ikkejordisk, haste til Pentagon i løbet af nul-komma-fem for at bede om ekstrabevillinger og personale for at undersøge det ikke-jordiske fund.

KILDE:
Skeptical Inquirer, January/February 2006/ *-for & kmh*



Kampen for ufologien

AF KIM MØLLER HANSEN

Ann Druffel må have arbejdet i mange år på denne murstenstykke bog. Hun har gennemgået dr. James E. McDonalds personlige arkiver, hans notater, hel- og halvfærdige manuskripter, interviewet familiemedlemmer, gamle kolleger, venner og fjender. Hun giver et portræt af en meget produktiv, næsten manisk, videnskabsmand, der fra at efterforske lokale ufo-observationer i Arizona endte med at undersøge alle større sager verden over.

Fra midten af 1960'erne brugte McDonald al sin fritid på at efterforske ufo-hændelser. I årene 1958-1966 var han tæt knyttet til ufo-organisationen NICAP (National Investigations Committee On Aerial Phenomena). Samarbejdet foregik først i stilhed, men i 1966 trådte McDonald offentligt frem og blev den person, som medierne verden over ville tale med om ufo-forskning.

NICAP blev stiftet i 1956, og da major Donald E. Keyhoe i 1957 blev NICAP's energiske og karismatiske leder, voksede organisationen eksplosivt – ikke mindst da antallet af observationer steg markant i USA i 1964-66. På sit højeste havde NICAP 15.000 medlemmer og talte adskillige videnskabsfolk og højtstående officerer blandt sine medlemmer og i ledelsen.

NICAP led en stille død i 1970-71. Medlemstallet svigtede, og interessen dalede, da Condon Kommissionen i 1969 konkluderede, at det ikke var værd at bruge tid på ufo-fænomenet.

James E. McDonald forsøgte i alle disse år at få kolleger til at interessere sig for fænomenet og undersøge det videnskabeligt, men forgæves.

Ann Druffel beskriver i *Firestorm* levende sejre og nederlag i detaljer – dog uden at miste overblikket. Man mærker, at hun selv var aktiv i ufo-arbejdet sammen med McDonald, og at hun opfatter hans bidrag til ufologien som langt større end J. Allen Hyneks.

Project Blue Book var en narresut, der skulle holde offentligheden hen med tågesnak og dårlige bortforklaringer – hvilket McDonald påviste gang på gang. Blue Book var lige fra oprettelsen lavt prioriteret i flyvevåbnet, og efterforskningen blev derefter.

Druffel har ikke megen sympati for Hynek, der fremstilles som en mand, der over for McDonald indrømmede, at rapporterne blev elendigt efterforsket, og at forklaringerne var tilfældige og utilstrækkelige. En mand, der var bange for at miste sit bijob som astronomisk konsulent for Blue Book.

James E. McDonald var til gengæld – ifølge Ann Druffel – ikke bange for at tage chancer ved som respekteret videnskabsmand at stå frem og sige, at ufoerne fortjener et videnskabeligt studium.

McDonalds energi, frygtløshed, en-

gagement og depressive perioder blev måske også hans død. Han arbejdede dag og nat både som forsker og med ufo-sager. I marts 1971 meddelte hans kone, Betsy, at hun ønskede skilsmisse. Det førte til, at McDonald den 9. april 1971 skød sig i hovedet. Selvmordet mislykkedes, men gjorde McDonald næsten blind.

Efter en længere sygeperiode genoptog han sit videnskabelige arbejde og sin hobby – og arbejdede videre med den ufo-bog, han havde planlagt gennem længere tid, men som aldrig blev skrevet.

Den 13. juni 1971 blev McDonalds lig fundet under en bro uden for hjembyen. I tiden efter dødsfaldet var der i ufo-kredse mange rygter, om hvordan og hvorfor McDonald døde. Var han til besvær for nogen? Havde han opdaget noget afgørende nyt om ufoer og myndighedernes rolle, som krævede hans død? Osv.

Druffel er dog ikke i tvivl: McDonald døde for egen hånd med en revolver indkøbt kort forinden. Årsagen var en depression udløst af problemerne i privatlivet og den latterliggørelse, som politikere og fjender i videnskabelige kredse havde udsat ham for offentligt pga. hans ufo-interesse.

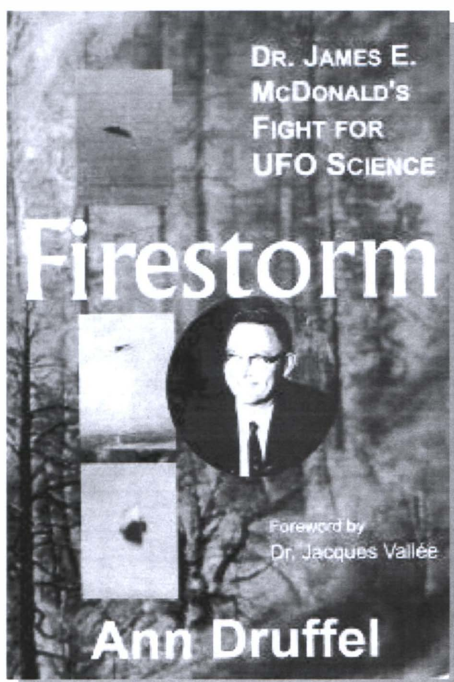
Ann Druffels *Firestorm* er ikke blot en biografi over en usædvanlig videnskabsmand, men også et glimrende signalement af en spændende periode i ufologiens historie med afsløringer af de intriger, manipulationer og politikker, som mødte McDonald og ligesindede.

Druffels adgang til og brug af førstehåndskilder, bogens noter, kildehenvisninger og omfattende indeks gør *Firestorm* til en uundværlig bog.

Bogens sidste 68 sider gengiver bilag (breve , rapporter, avisudklip o. lign.), som Druffel refererer til bogen igennem.

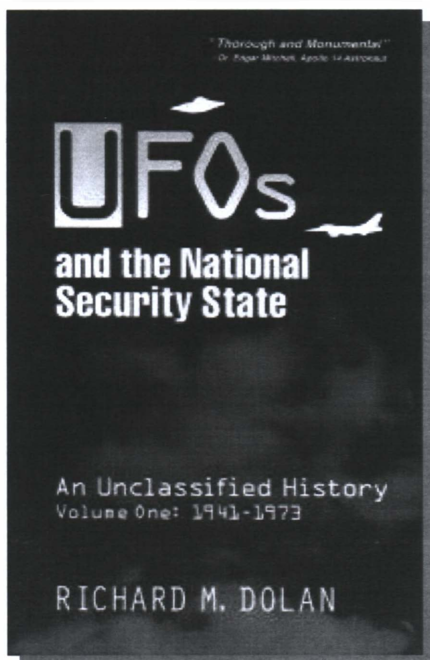
Ann Druffel: *Firestorm – Dr. James E. McDonald's Fight For UFO Science*, Wild Flower Press 2003, 609 sider, ill.

Bogen koster **489,00 kr.** og kan bestilles ved at udfylde kuponen side 58.



Bøger til salg gennem SUFOI

UFOs and the National Security State
An Unclassified History. Volume 1: 1941-1973



SUFOI har købt en del af restoplaget af *UFOs and the National Security State.* Bogen udkom i april 2000 og er på 544 sider med både en omfattende litteraturliste og et godt noteapparat. Bogen er ud over at være en kronologisk ufo-historiebog for perioden 1941-1973 rig på observationsberetninger, klassiske hændelser og ufologiske sammenhænge, som ikke er set før.

Richard Dolan har studeret på Oxford University og tog sin embedseksamen på University of Rochester. Mens han arbejdede som selvlært erhvervsjournalist, blev han interesseret i "ufo-problematikken". I 1995-1997 brugte han det meste af sin fritid på "en systematisk bibliografisk forskning", og ledte efter mange udsolgte bøger og ufodokumenter frigivet ifølge loven om offentlighed i forvaltningen.

"Da jeg begyndte på mine undersøgelser," fortæller han, "fandt jeg en overvældende mængde data. Jeg gennemgik dataene metodisk, sorterede alle relevante oplysninger og opsatte dem kronologisk. Da jeg mente, at jeg havde materiale nok om emnet til at skrive om det, gjorde jeg det". Resultatet blev bogen *UFOs and the National Security State.*

Du kan sikre dig et unikt eksemplar af *UFOs and the National Security State* med Richard Dolans autograf ved at bestille bogen på kuponen side 58. **Prisen er kun 349,00 kr**.

Udvalgte citater fra *UFOs and the National Security State*:

Før vi kunne nå at foretage os noget, beordrede Hæren, efter at have talt med officielle U.S. kilder, undersøgelsen stoppet.
—Dr. Paul Santorini, om ufoer over Grækenland, 1946.

Det uidentificerede fartøj så ud til at foretage en meget hurtig og brat undvigelsesmanøvre.
—FBI Memo, beskriver forfølgelsen af en ufo over Nordsøen, 1947.

Jeg blev kontaktet en eftermiddag [i 1948] og bedt om at komme ind i Det ovale Værelse – præsidenten ønskede at se mig... Jeg fik besked på, at sende en rapport hvert kvartal til præsidenten, når jeg havde talt med folk fra den centrale efterretningstjeneste, om der havde været nogen ufo-observationer eller ej, og om det eventuelt udgjorde en strategisk trussel ....
—General Robert B. Landry, Air Force Aide til præsident Harry S. Truman.

[Objekt] beskrevet som fladt for oven og i bunden, og forfra så det ud til at have afrundede sider og let konisk ... Ingen udstødning eller synlige fremdriftsmidler. Beskrevet som flyvende med en utrolig høj hastighed... Piloten betegnes af kollegaer som meget troværdig og en god observatør.
—Air Force efterretningsrapport om en ufo-observation foretaget af F-51 pilot, 1951.

I seks timer ... der var mindst ti uidentificerbare objekter, som fløj ind over Washington. Det var ikke almindelige fly.
—Senior flyveleder til CAA, Harry G. Barnes, 1952.

Nogle af militærets officerer overvejer alvorligt muligheden for, at det er interplanetariske fartøjer.
—FBI memo om UFOer, 1952.

Der skal udvises maksimum sikkerhed, når det drejer sig om ufoer.
—CIA direktør Allen Dulles, 1955.

Jeg har talt med de berørte tjenester, og de er af den mening, at det ikke er klogt at offentliggøre noget om sagen på dette tidspunkt.
—Senator Richard Russell, leder af Senate Armed Services Committee, angående en ufo-observation under en rejse til Sovjetunionen i 1955.

Det, der bekymrer mig mest, er, hvad der skete med vores fly.
—Anonym Air Force officer, 1955.

Troværdige rapporter tyder på, at objekter, der er styret at tænkende, intelligente væsener, kommer ind i vores atmosfære med meget høj hastighed.
—Admiral Delmar Fahrney, offentlig udtalelse, 1957.

Bag kulisserne beskæftiger højtstående officerer fra flyvevåbenet sig med ufoer. Men gennem officielt hemmelighedskræmmeri og latterliggørelse får befolkningen den opfattelse, at de ukendte flyvende objekter er nonsens.
—Forhenværende CIA Direktør, Roscoe Hillenkoetter, offentlig udtalelse, 1960.

... troværdige oplysninger, men uden for referat fra Pease AFB i Portsmouth, antyder, at man jævntligt ser radarekkoer, og fly bliver ofte sendt på vingerne for at sætte efter disse objekter.
—Journalist John Fuller, 1965.

Jeg tror, der en vis sandhed i disse rapporter ... Jeg tror, at den amerikanske befolkning har ret til en noget bedre forklaring end den, flyvevåbenet har givet til dato.
—Kongresmedlem Gerald R. Ford, March 1966.

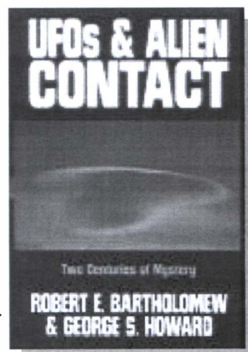
Da mandskabet var omkring 15 km fra landingsstedet, begyndte statisk støj at forstyrre deres radiokommunikation. Fem til otte minuter senere aftog gløden, og ufoen lettede. En anden ufo blev set både visuelt og på radar.
—Klassificeret rapport fra et af flyvevåbenets udrykningshold på Minot AFB, 1966.

Min nuværende mening baseret på to års omhyggelige studier, er, at ufoer sandsynligvis er ikke-jordiske fartøjer, som er i gang med noget, der meget forsigtigt kan betegnes som 'overvågning'.
—Dr. James McDonald til Kongressen, 1968.

Hvis 'de' opdager dig, er det en gammel, men god tommelfingerregel, at 'de' er vore teknologiske overmænd.
—National sikkerhedsrådgiver, Lambros Callimahos, 1968.

... der er intet kommet ud af de seneste 21 års studier af ufoer, som har forbedret vores teknologiske viden.
—Edward U. Condon, "Scientific Study of Unidentified Flying Objects," 1969.

UFOs & Alien Contact
– Two Centuries of Mystery

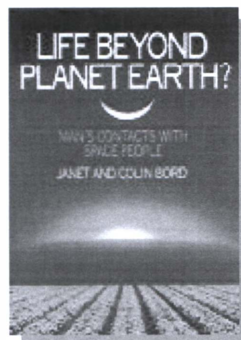


Robert E. Bartholomew behandler grundigt de mest berømte ufobølger, bl.a.:

- Luftskibsbølgen 1896-97
- Canadas spøgelsesballoner 1896-97
- Luftskibshysteriet i New Zealand i 1909
- New England luftskibssvindelnummeret i 1909-10
- Ufopanikken i Storbritannien i 1912-13
- Skandinaviens spøgelsesraketter i 1946.

Bogen afsluttes med en 100 sider lang kronologisk liste over 200 sager med påstået kommunikation mellem mennesker og aliens.

UFOs & Alien Contact - Two Centuries of Mystery, 408 sider. illustreret.
Kr. 270,00

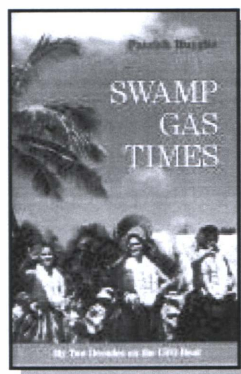


Life Beyond Planet Earth?
– Man's Contact with Space People

Bogen omhandler vores søgen efter intelligent liv i verdensrummet – fra det videnskabelige til det bizarre.

Life Beyond Planet Earth?, 238 sider, rigt illustreret, indbundet og signeret. **Kr. 328,00**

Swamp Gas Times
– My Two Decades on the UFO Beat



I mere end 20 år har journalisten Patrick Huyghe skrevet om ufoer i bl.a. *New York Times*, *Omni*, *Science Digest* og *Newsweek*. I bogen er de bedste artikler samlet og opdateret – og det er virkelig både underholdende og meget informativ læsning, hvor selv garvede ufointeresserede finder nyt om mange klassiske hændelser.

Swamp Gas Times, 349 sider. **Kr. 255,00**

Bogbestilling

Undertegnede bestiller hermed følgende:

___	stk. UFO-Vision 8 (2004) **tilbudspris**	kr. 39,00
___	stk. The AREA 51 & S-4 Handbook	kr. 259,00
___	stk. Firestorm	kr. 489,00
___	stk. Life Beyond Planet Earth	kr. 328,00
___	stk. Looking for Orthon	kr. 228,00
___	stk. On This Day In UFO History	kr. 175,00
___	stk. Swamp Gas Times	kr. 255,00
___	stk. UFOs And Alien Contact	kr. 270,00
___	stk. UFOs And the National Security State	kr. 349,00
___	stk. UFOs – A Century of Sightings	kr. 329,00
___	stk. The Encyclopedia of Extraterrestrial Encounters Special CD-ROM Edition	kr. 149,00

Til den samlede pris lægges kr. 30,00 i porto/ekspedition.
Ved bestillinger på kr. 250 og derover fremsendes faktura.

Send kuponen eller en kopi til: **SUFOI**
Postboks 95
6200 Åbenrå

Navn:

____

Adresse:

____

GRATIS bestilling

Gratis guide til himlen



Mininisteriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling har støttet SUFOI's udgivelse "Når du ser et stjerneskud – guide til identificering af himlens fænomener", som er på 28 farveillustrerede sider.

Bestil et gratis eksemplar ved at bruge kuponen.

UFO-Nyt



- er SUFOI's populære blad, som udkommer 4 gange om året
- giver dig spændende og seriøse artikler om ufoer og andre relaterede emner
- er din guide i en verden af mærkelige beretninger, løse rygter og halve sandheder.

Ja, tak. Send mig følgende gratis (sæt kryds):

____ *Når du ser et stjerneskud*

____ Prøvenummer af *UFO-Nyt*

Send kuponen eller en kopi til: **SUFOI**
Postboks 95
6200 Åbenrå

Navn:

____

Adresse:

____

Indhold

ISSN 0902-2341
ISBN 978-87-87628-88-4
DC 13.905

